

LABINJONSKA ČAKAVICA je koredo sakega onega ki je na Labinščine rojen. Labinjonska čakavica je od leta 2014. i prođet Grođa Labina. Libret *Čakuloda na Turjone* je jedon od šenjoliči da je labinjonska čakavica živa, da se gona, piše i doperiva. Domoćo besedo treba cuvati i štimati. Navestiti decon i mloden da je tendo kako najveći valor, ošto po besede se prepozno šlovek. Z našu besedu treba bit vajka milostiv i delikat, napršljiv i đeloz, sentiment kega va sebe nosimo mora zusat navadva i dover, ona mora bit ona tepal materin kruh z labinjonskega ugnjišća na ken smo rojeni i zgojeni.

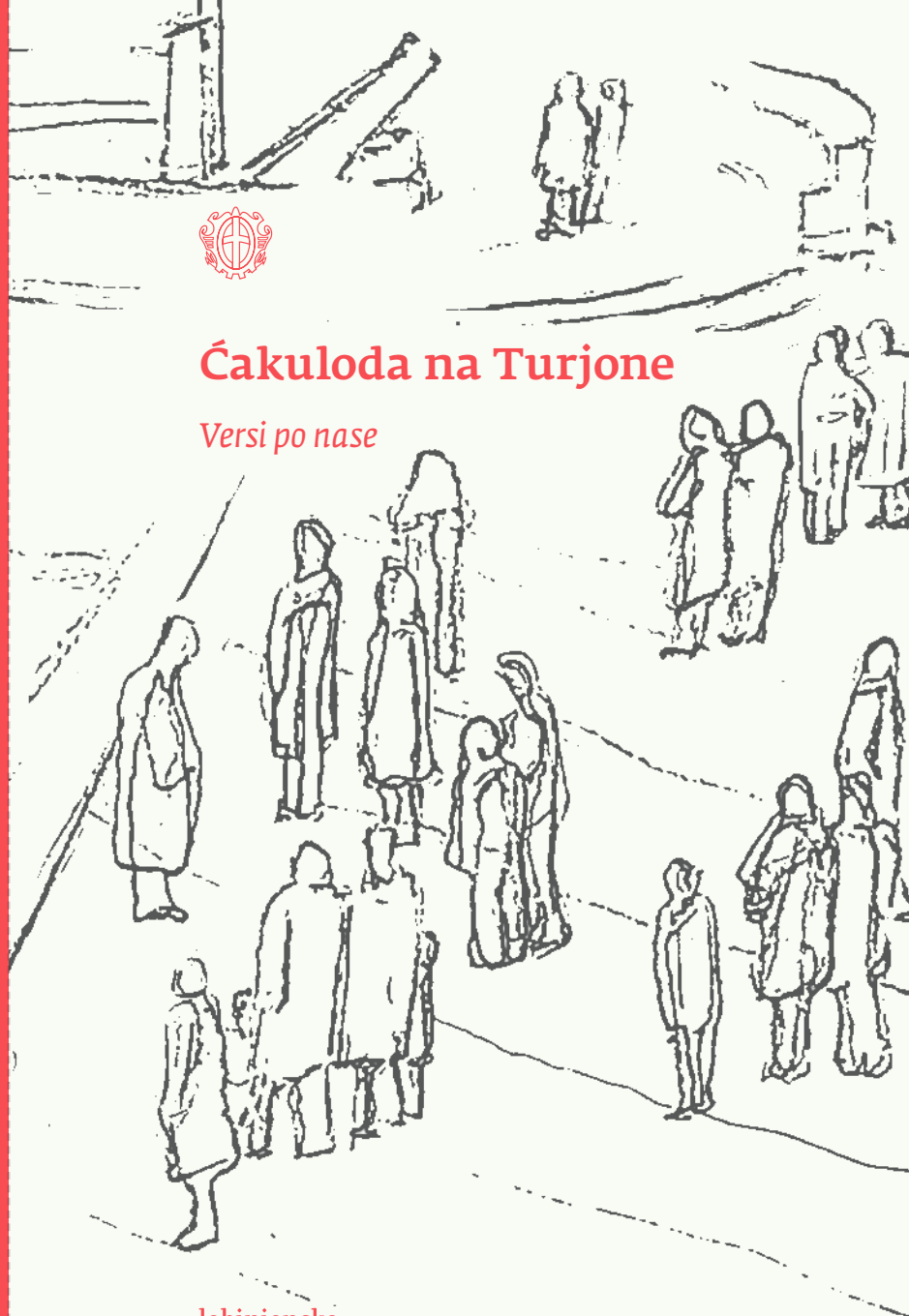
Tulio Demetlika

Tulio Demetlika
PODEŠTOT OD LABINA

Čakuloda na Turjone

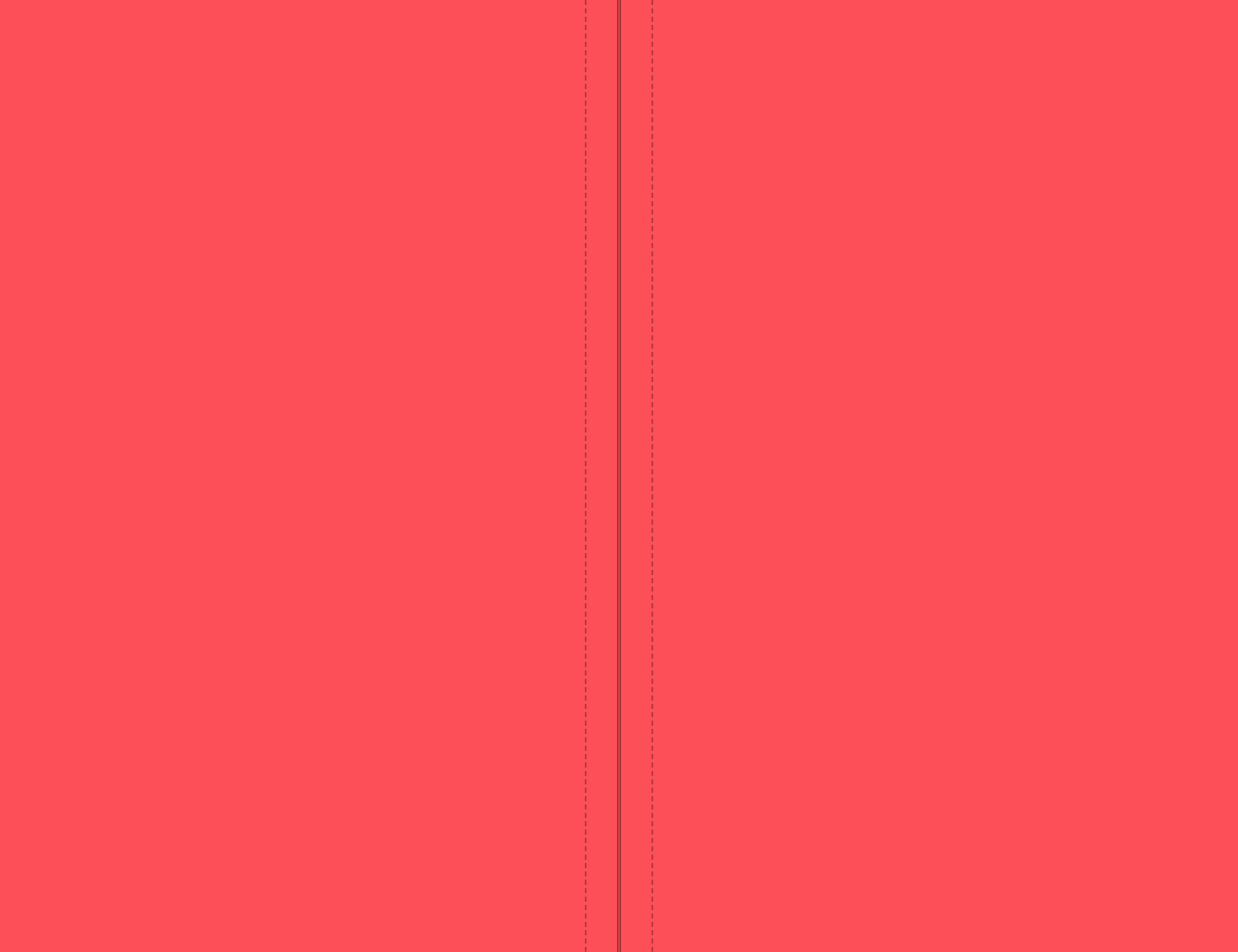
Versi po nase

Čakuloda na Turjone — versi po nase

— labinjonska
čakavica

Čakuloda na Turjone

Versi po nase

— labinjonska
čakavica

IZDAVAČ
Grad Labin

ZA IZDAVAČA
Tulio Demetlika

KOORDINATORICA PROJEKTA
Loredana Ružić Modrušan

UREDNIKA
Neda Milenkovski

PREDGOVOR
Adriano Šćulac

DIZAJN I PRIJELOM
Klaudia Barbić

TISAK
DA koncept d.o.o., Zagreb

Sva prava pridržava nakladnik. Nijedan dio ove knjige ne smije se upotrijebiti niti reproducirati na bilo koji način bez pisane dozvole, osim u slučaju kratkih navoda u kritikama ili ocjenjivačkim člancima. Za sve obavijesti možete se obratiti nakladniku.

ISBN 978-953-7294-37-3
CIP zapis dostupan u računalnome katalogu
Sveučilišne knjižnice u Puli pod
brojem 140729069

Ćakuloda na Turjone

Versi po nase

Grad Labin

LABIN, 2016.

Ako se na nas spametite
tu, va librete čete nas noć
tu smo cuda svojega pustili
raspalankali srce i dušo

Va maciće smo briljantini
besedi domoće
Labinu darovali

— POETESI I POETI DRAGEGA NAN CA

ODRŽANA PJESNIČKA VEČER*Čakulodi na Torione*

Kada bi labinska starogradska kula, zvana Torion, imala ruke, bila bi ih širom raširila i čovjeka zagrlila. Kad bi oko imala, ono bi suzu radosnicu bilo pustilo. Kad bi dar govora imala, bila bi rekla, *Ljudi, hvala vam*. Kad bi srce imala, ono bi ubrzano kucalo i sretno bilo. Slušala je kula, riječi koje je godinama čuti htjela, one dijalektalne, na cakavici i čakavici, one njene. Slušao je to i Labin, kojeg s kule vidiš kao na dlanu, i on je sretan bio. Na Torionu su se okupili pjesnici, najmlađi, malo stariji, stariji, ženski i muški, oni koji misli, doživljaje, emocije, u trenu na papiru ostavljaju, kako bi ostale zauvijek zapisane. Kako bi se naš dijalekt opet probudio, opet s koljena na koljeno širio, jer istina je da se jedno vrijeme bio zapostavio. No već dugi niz godina radi se na brendiranju istog, radi se zahvaljujući pjesnicima, umjetnicima, slikarima i kiparima, mladima, školskom nastavom, ljudima općenito, da se *domoća beseda ne zobi*, da se ne zaboravi.

Sunce je polako zalazilo za Torion, a pjesme su se nizale i redale, one o ljubavi, životu, očevima i majkama, o djedovima, o Labinu. Sve je započelo na inicijativu Kulture snova — Kulturnog kruga Labin, i labinske pjesnikinje Nede Milenkovski — Albe Istriane. Večer poezije na Torione, otvorila je pjesma izvrsnih pjevačica, pjevačkog zbora Neo, da bi potom pjesnikinje i pjesnici započeli s čitanjem svojih radova. Neda je pročitala pjesmu iseljenika iz Švedske, koji je zasad želio ostati nespomenut. Njegova pjesma *Adio moj Labin*, u kojoj nam javlja, kako se ispričava svom gradu što je iz njega odletio, nije Labin za to kriv, kaže pjesnik, nego je takva bila sudbina, na cakavici nam je poručio čovjek koji više od pedeset godina živi daleko

od svog voljenog Labina. Pjesnike ja na harmonici, staroj 160 godina, svirkom i pjesmom pratio Franko Kalac, labinski pjesnik i glazbenik. Potom su svoje radove čitala djeca, Ria Gobo, Dino Peruško i Ana Paula Peršić, da bi nakon njih svoje stihove počeli kazivati odrasli pjesnici iz Labina, Tupljaka, Raklja, Barbana i Cresa, Miranda Škalamera Verbanac, Rina Miletić, Đulija Miletić, Zlata Jurcan Vukelić, Ivanka Arefijev, Bruna Gobo, Željka Fonović, Sanja Depikolozvane, Zdenka Načinović, Silvija Faraguna, Nikola Šumberac, Tina Družeta, Lucijan Mohorović (čitao tuđi rad), Neda Milenkovski, Branko Valić, Avelina Damjanjević, i Drago Draguzet.

Jedna nezaboravna večer, u kojoj su uživali pjesnici, publika, slučajni namjernici i prolaznici, među kojima je bilo i stranih gostiju, nisu razumjeli riječi, ali su poslušali pjesmu pjevačkog zbora, svirku na harmonici Franka Klaca, mehu i usnoj harmonici, Drage Draguzeta. Na kraju nam mnoštvo reče, da se to mora ponoviti, i treba, mora obavezno. Na Torionu pročitane pjesme, uskoro će ugledati svjetlo dana u velikoj labinskoj zbirci pjesama, koja se sprema. Sretnici su ih imali prilike, jedne ljetne i tople večeri na labinskom Torionu, već čuti.

Adriano Šćulac

BESEDA DO BESEDI — VERS I ČAKULODA

S poezijo je vajka tako. Ljudi pišo i pišo, gode va njejne belece, z gušton versi štejo, ali retki, samo retki so pronti svoji pensjerini, sentimenti, saliti i zbriši svoje duši podelit s drugemi. Poeti ki so se spravili na *Čakulode na Turjone* pustili so svoji šenjoli srca med koptinami od libreta ki će bit još jedon valorić na skancije labinske poetiki. Deboto tristi poeti je deboto tristi šćoric, saki šlovek je šćorica od valora. Saki je zose briljantin najposebniji. Za libret *Čakuloda na Turjone* ne moremo reć da je antologijski, ali siguro moremo z orgoljen reć da je najlepca kadena ka je vezala seh nas ki smo va nje versi grodu svojemu darovali.

Beseda porti, vjađo, porti od nekega skrijenega kantunića, z ugnjišća, konobi, porti s kršina infjorane naše nutrini, ona ubojde skrijene stazice, klancići i putići do srca ko će je radi imet, beseda navigo preko mora, takne vrh naše Uški, milo nan se nasmeji a mi je kako grudo materino pustimo da libera takne celi beli svet kede god so naši ljudi nošli svoje drugo doma. Teška je tujina, zato našo besedo zapisano va ven librete šaljemo i onemu mornoru ki navigo pod tujo bandjero, znomo da je srce doma zustalo, poezija će mu bit medežija kad voli se od neveri digno i znojo grdo zapretit.

Labinski poeti znojo bit vele sanjalice, ma sonanboli nikada... poezija njin je veli amor i sudisfacijon. Pisat njin je potreba, ordin nikada. Oni piso svoji sni, poezija va ven librete je bistreja od mora va bonace, ona pokozuje puti do naše istini, ma kakova da

je, ona ima forco ali je i mehca od sedenega bušića kega dobiješ od onega ki te ima radi, ona je litrat forci kovarskega kraja ki je slabega i siromaščino kako horto de identita pod zemljo nosi. Poezija labinjonskeh poeti je sunce ko će nas steplit na sred leta kad nan duša zno od batoški življenja bit mrzla. Naša poezija zno bit ona mića vešćica ka doleti, ako je pravoš čepat ona će već poletet, nekemu drugemu srce pogladit, rinfreškāt don kad je pun voblakah brigi ke preto da ti smeh z ubraza ukrodo i namesto njega suzami te rikamujo, poezija labinskeh poeti zno rivenit kad si trudan, ona je amor ka će s tobon na krelah od farfali letet va neki bolji svet od ovega na ken se samo muciš i vajak viterna samo za batoško znoš.

***

Za oneh ki naso besedo ne kape, ili je kape ali je ne gonajo dužnos mi je reć por besed tek toliko da znojo ca je to za jedon libret ki njin je priša va ruki.

Raduje saznanje da je po objavljivanju zajedničke zbirke Merlići od CA, 2015. god prošlo svega godinu dana, a već se pojavljuje druga, zajednička također, *Čakuloda na Turjone*. Izraz je to velike želje da se fundus pisane riječi na labinjonskoj cakavici pomakne s početnog broja.

Bio je dovoljan samo jedan pjesnički susret, samo jedan impuls, slučajno dat u nevezanom razgovoru i riječi su stihom potekle s Toriona, te znamenite i drage nam tvrđave koju putnik namjernik sretne odmah pri ulasku u starogradsku jezgru.

Odjeknula je riječ domaća. Skromnost, često puta i ona tipično labinjonska prenaplašena samozatajnost i rezigniranost, razlog je zašto su mnogi stihovi još uvijek skriveni od javnosti u mnogim sićušnim intimnim i samo našim svemirima. Rad na ovoj zbirci, meni osobno, kao urednici ove dragocjene školjke, upriličila je nemjerljivu radost dok sam otkrivala i ponirala u nutrinu duša onih koji su umješnost nizanjanja riječi oblikovali u stih.

Pjesnici, čiji su radovi u ovoj zbirci, uistinu gonaju i piso po nase. Pažljivi i za izvornu riječ senzibilizirani čitatelj vrlo brzo će, čitajući stihove, uočiti različitost izričaja. Na relativno malom prostoru Labina i Labinštine postoji vrlo veliki broj različitih jezičkih mikro lokacija. Upravo zato moramo reći da je govor Labina i Labinštine nemjerljivo vrijedan, a njegova ljepota nedvojbeno raskošna. Pjesnički rećeno,

zbirka poezije labinskih pjesnika je filigranskim nijansiranjem složen mozaik. Potvrđujući prethodno navedeno, pjesme uvrštene u ovu zbirku, preuzete su u izvornom autorskom obliku i kao takve uvrštene u sadržaj zbirke.

Vrijeme će vrednovati uratke uvrštene među ove korice, za sada možemo s razlogom i ponosom reći da smo spremni na zajedničko djelovanje kad je u pitanju očuvanje nečega što nas čini prepoznatljivima i posebnima.

Kad smo prvim plačem pozdravili ovaj svijet dajući na znanje da se rodilo još jedno jedinstveno biće dočekala nas je od poroda umorna majka, po domaće nam je tepala, s tom riječju smo se lakše probijali kroz trnje života, s njom smo se bili veliki i kad su nas drugi potiskivali, želeći umanjiti značenje istarskog bića u nama.

Vrijeme je da nas svijet u ovoj gromoglasnoj eri globalizacije prizna onoliko koliko smo sposobni svojim djelima se dokazati. Jedno je svakako nepobitno: labinjonsku cakavicu nam nitko neće niti smije osporiti...ona živi u svim porama naše svakodnevice. Na nama je koliko ćemo je i na koji način predstaviti kao nepobitnu sastavnicu našeg identiteta.

Ova zbirka neka bude svima sunce na istoku, vedrina i radost dana, noću mjesečina koja osvjetljava putove sudbine i vremena u vedro sutra.

Čitajte je...
listajte je i volite...
ona je nježna i topla
koliko su dobrotivi i topli pjesnici
koji su svoje stihove
u njoj pohranili

Urednica
Neda Milenkovski

Bepi Viscovi Jacon

BEPI VISCOVI JACON — rođen 1934. na Starim Katurama, oženjen i otac petoro djece, živi u Švedskoj od 1963. godine. Za svoju dušu piše poeziju i dosad nije nikad nigdje objavljivao. Pjesme su mu na labinjanske cakavice, a obrađuju istinite događaje iz njegovih dječjačkih i mlađih dana. Piše najviše o Labinu i Katurama, jer ih voli iznad svega.

ADIO MOJ LABIN

Adio moj Labin
 skužoj ca ća letin
 nesi ti za to krif
 takov je bi deštin
 neson zobi tvoje kuntrodi
 osto son Labinjon
 vote infišon
 ti nimaš gratacieli
 tu ne prido treni
 ni nekeh grandeci
 ma nesi i prez belec
 ki vidi našo placo
 fortico i San Marco
 ne more pasat lišo
 va memorie to ostone fišo
 Pasalo je neko vreme
 da neson bi tamo
 Bin radi prit provat
 ko moren zakantat
 Pravit z mojo konto
 Mojo doloronco

***

Bepi Viscovi Jaco — Store Katuri,
 već 50 let va Švedske,
 ma vajka z Labinon va srce,
 s njim gre spat i s njim se budi

**Bruna
Glavičić Gobo**

BRUNA GLAVIČIĆ GOBO — rođena je 1949. godine u starom gradu u Labinu. Po struci je rudarsko-mašinski tehničar (zadnja generacija Mate Blažina u Labinu). Radila je kao službenik u Prvomajskoj u Raši i otišla u mirovinu 2001. godine. Pjesme piše godinama, na labinskoj čakavici. Sve su to šaljive pjesme o osobama koje su obilježile njezin život, djetinjstvo i mladost.

UTELA BIN...

Utela bin opet mića otročica bit
i va teplo mamino krilo se skrit.

Utela bin ocu na kolenah sedet
njegove teple ruki oko sebe imet.

Utela bin se opet va moja lepo kontrodo tornat
si oni deca od Črća opet inkontrat.

Utela bin se s moja sestro igrat
za oni lepi vlosi je malo ćepat.

Utela bin va teple postelje spat
poslušat ča ocu govori mat.

Utela bin opet va sne se to pasat
ma znon da se to nikat neće tornat.

Utela bin se spametit još čuda tega
zustalo je za vajka va mojen srcu
nikat to nećun zobit ja.

NIKAT NEČEŠ ZNAT...

Ti nikat nečeš znat
da son sparadi tebe i nočas plakala.

Kada si ća šo, pada je veli doš,
a ja son utela s tobon bit još.

Nemoj se zat manon obrnut, kada me budeš
inkontro,
ja te nećun obadat.

Znoj, da va mojih očijah
ćo teple suzi šećat.

Ti nikat nečeš znat, da son te va sne bušala,
zbudila se kuntenta zoć son te opet sanjala.

Ma, jedini mi ne more na to odgovorit,
prišlo je vreme, ja te moran zobit.

ŠLI SO ĆA...

Šli so ća, moj otac i moja mat,
šli so zavajka skupa, pod ancipres spat.

Nikat više nećo tornat
nikat više nećo s nami gonat.

Da ćo mi toliko falit, neson pensala,
ali sada vidin, da son se kojenala.

Neka pikuleca me na njih spameti saki don,
a do kada će tako bit, ja ne znon.

Opet hi vidin skupa, pod baras va hlode sedo,
met sobon gonajo, kako da nas čekajo.

Mama se zajno stone i po ćelato gre,
a on nje se smeji i kuntenat gljeda je.

Od suseda brek mu se mota poli nogi,
on ga zove i po glove gladi.

I tići so na borse lepo kantali, ti njen mrvice hitaš
neka ti domo još, nas pitaš.

Mama je po njejno zabrontuljala,
da delaš smeti po pitone,
a ti zašvićeš i pogljedaš vome.

Va menute je se pasalo, to je bi samo jedon atim,
ja, da vas više ni, nikukor da kapin.

Šli so ča i više nikat nečo tornat,
moj otac Tonić i Paula, moja mat.

LABINSKI KAMPANIL

Najlepči je moj labinski kampanil,
stor, drit i gljeda na cimitar i na naš Đil.

Kada bi moga, se ča je dožive pravit,
va jedini libret ne bi se moglo spravit.

Čuda lepega i grdega je on paso,
još više živeh i mrtveh kumpanjo.

Kada je večer kampanil zazvoni,
znali smo, da opet nekega od nas više ni.

Nonjega se čuda puti spametin,
ošto od vajka ga poznon i dobro pametin.

I danas još vajka stoji drit, naš lepi labinski
kampanil,
još će čuda let živet i gljedat na cimitar i Đil.

LEPI MOJ LABIN

Note penson, lepi moj Labin,
kada son budna i kada spin.

Vidin kostanji va cvate i si oni ljudi mili
ki so saki don po našen Čarće hodili.

I se one ženske, ke so pod Ložo sede
i čakulale, a neke so pletilo va rukah imele.

Oštariji so bile pune trudneh kovari
ki so pokle dela na dec vina pridevali.

Si so veseli i puni kuntenteci bili
s punemi bukaletami vina se družili.

Za blagdani se je pod Ložo toncalo,
smejalo met sobon, kantalo i norcalo.

Mi deca smo se po seh kuntrodah igrali
i po Črće skokali i komedijali.

Sako nedeljo se je h maše hodilo
va naše lepe store Crekve molilo.

Va Čirkolo smo tekli i gljedali *Rin-tin-tin*
zonjega je bi munjen sa naš Labin.

I va krabulji smo hodili
i čuda joj razbili.

Ma, je to lepo vreme bilo, nanke blizu kako danas
zustalo je zavajka va našeh srcah
i va seh nas.

ČAKULODA NA TURJONE

Branko Valić

BRANKO VALIĆ — rođen je u Puli 1956. godine. Završio je ugostiteljsku školu. Pjesme je počeo pisati na facebooku gdje je imao veliku potporu ljubitelja lijepo riječi. Piše na standardu i rakljangskoj čakavštini. Radovi su mu uvršteni u nekoliko zajedničkih zbirki. Svoje radove je čitao i na Krku u okviru obilježavanja svjetskog dana poezije 2014. i 2015. godine u organizaciji krčke udruge Krčka beseda i portala Otok Krk, a predstavio se i na TV Nova Pula. Učesnik je međunarodnog pjesničkog festivala More na dlanu.

STORA KUĆA

Osušila je smokva
va korte je groja narosla
barkoni se
voprlu neso.

Neka težina od ariji
srce mi pretišće
više jedinega ni
na naše starine.

Krov se ulega
gorna je pala
ropci va zide
njozlo su upleli.

Tuteka ni
peteh zakukuriko
kako nekada
kad son bi moli otrok.

Život nas je rashita
po celemu svetu
svaki je svoj zivot
va tujine rasple.

A kućo storo
pojalo je vreme
cekajuć da ćemo se
doma tornat
svojemu ognjišču
svoje starine
za vajk.

JENO NOČ

Noči duga
ca mi telu mira ne doš

ni pocinut, ni son
va postelje moje
trdej kako stena
pretišće, reže, lomi.

Ta mesecina
ca na nebu sveti
a krh kuha, pece

va glove šušuri
rikordi note, na nas
mi sna ne dojo.

Arijo...
arijo mi dajte
da hropac paso

da dihat moren
zaspat, zobit
telo trudno pocinut
jeno noć.

SUZI SVETE LUCIJE

Trudnega koraka
uz brdo do tebe

Smilj i slavulja
stena nogi reže.

Sunce...sunce pece
pot po licu tece

Grlo suho
kapljo vodi pita

Duša pokoro išće

Suzi svete Lucije
perlice od raja
šperonca i blagoslov
veselje i želja.

Va daljine mutno
Skitaca se vidi
i šperonca
i utjeha
i ti...

NA LABINJONSKE PLACE

Na labinsken Turjone
okole kanona smo sedeli
kumpanija od versi
saki svoje šteli.

Neki po tiho
neki maloforteje
ma si od srca
svoje je gono.

Cula se je tiho
labinjonska cakavica

Tako srcu draga
mehka kako seda
i čakavstina trda
ma sejno je naša

Domoća
beseda istrijonska

I mići tići
i mi stareji
lepo smo pasali
i se kuntentali.

Adio preteli
do drugega puta
kad poli kanona
nopet se nojdemo

i čakulomo
i gonamo

Zasopemo i zakantomo
Oj Labine, na bok su ti vrata

NE HOJ

Gonala mi je mat
stoj doma, cito
ne rivaj se tamo
kede ti ni mesto.

Med ljudi štuti
ti dete si od sela.

Oni va vestidah
ti zakrpan, bos.

Nesi ti moj sine
od vele školi
dete si od kampanji
kovi i letice
rukah trdeh od žulji
od te istrijonske zemlji.

Stoj doma, mucu,
va svojen si korte
ti svoj gospodor
va njihoven samo
dekla i scavon.

Na ognjišču svojen
kumpiri va luge
bukaleta vina
i kus domoćega kruha
tvoja so bugatija,
z njihovega bonjka
samo ca na pod pode

ćeš moć zet.
Stoj doma, ne hoj
ne munjesaj, cito,
ošto tuja tujina
te neće kruha najes.

ČAKULODA NA TURJONE

Daniel Mohorovič

DANIEL MOHOROVIĆ — rođen 1978. godine na Vinežu. Autor je dvojezične zbirke izabrane poezije i proze Hajka. Piše pjesme na čakavštini i na hrvatskom standardnom jeziku. Uz poeziju piše kratke priče, dramolete i eseje. Pjesme su mu objavljene u zajedničkim knjigama poezije (*Labinski versi 2, Kloštarski haiku zbornik, Verši na šterni...*). Priče su mu objavljivane u književnim priložima Večernjeg lista, Glasa Istre i Glasa Koncila. Godine 2011. osvojio je prvu nagradu na literarnom natječaju *Ca je ča*. Godine 2016. iz tiska izlazi *Terra fameja*, nova knjiga u koautorstvu sa poznatim istraživačem narodne baštine pokojnim Božom Glavičićem. Trenutno radi na epistolarnoj prozi *Zavičajni svemir*, kao i na romanu *Uvod u flacijizam*. Aktivni je bloger. Živi u Labinu.

PERFORMANS

Njejna mat partizanka je bila.
Vojo, otac, narodni heroj.

Njihof zarmon bi je pop,
šušpetojo da je otrovon.
Nić ne zno:
špedili ga na drugi svet
deset let prvo nego će viles.

Jodna zaradi funerali:
koko se ljudi komportojo,
na sako fozo ćukolojo;
na zadnjen funerale
(storega breka od pretela)
va sebe je deštinala:
mene se to trefit neće
kad priden doma,
zet ćun lapiš,
horto i zapisat:

TEŠTAMENAT

Kada umren:
— *prontojte tri kasi*
— *dve folši, jeno provo*
— *pokopajte me sejni don*
— *va Amsterdam, Beograd i Nev Jork.*

I
neka jedini ne dozno
kada je funerol.

ZASTANAK S MOREN

Ti si ja,
šlovek,
zemlja.

Vajutro fermo,
budiš se.

Ti si ja,
šlovek,
zemlja.

Popolne se braveje,
moviš se.

Ti si ja,
šlovek,
zemlja.

Uvecer se kalmivaš,
prontivaš za sonj.

More,
šlovek,
zemlja.

Kada
ja
buden
ti,

ti
češ
dalje
kantat.

ONA I ON

Ona je ponedeljak.
On je nedelja prez kraja.

Ona je pinel.
On je pitor.

Ona je rožica.
On je ortolon.

Ona je spoža.
On je spožo.

Ona je hčer.
On je otac.

Ona je bonjak.
On je medih.

Ona je kontenteca.
On je kontenteca prez oblaka.

Ona je kraljica.
On je krolj.

Ona je zobljenost.
On je spomen.

Ona je nula.
On je se.

Ona je on.
On je ona.

KABARET

Leta i leta, na terace va Rapce,
Mimi je som kantivo i braštulo,
zabovljo i škerco:
Kako je s pet kil priša na svet.
Mat je imela kvarnor i pet, otac pet let više.
Kako so mlode i stareje tekle za njen,
a on je saki put cedi i fermo.
Kako se šezdeset let batino kontra ženidbi.
Mat je kuhala, prola budonti, bilo mu je dobro.

Dok mu som Šinjor Boh ni poslo njo,
Mimo.

Na teraco va Rapce odonda pridivajo ona i on:
Šinjore i šinjori, drugarice i drugovi,
dame i gospodo, ladies and gentleman:
kabaret M&M.

Skupa kantojo.
Ona pita, on rišpondiva:
Kako se namuro, ne zno.
Trinajs let so hodili skupa,
neki put i tekli va dvo.
Onda je proponi: vreme je da se fuzionomo.
Skupa so deboto kvarnor let.
To mu je za sada prvi zakon.
Ona mu je prva, druga i verovatno zadnja žena.

Skupa kantojo.
Ona pita, on rišpondiva:
Kako je život va dvo lep.

On dela samo va vrte,
ona vodi financji, nutarnje i vonjski afari.
On ne trenira, ne gre va teretanu,
sako toliko skuha ubed, i sako popolne klima.

Skupa kantojo.
Ona pita, on rišpondiva:
Kako se špero da će zaspāt prvo nje,
na svete ne želi zustat som.
Som kantat.

Za kroj,
na terace va Rapce, zakantojo va dvo!

TICICA I GARDELIN

Jima radi jeno ženo
više od pol sekula.

Od prvega leta:
ona ticica od petnajš
on gardelin od osomnajš.

(Tri fameji, čap dece,
ona najmlaja,
on Metuzalem.)

Ceka tri leta:
leja ga natera.
Zeli so se
kada je ona finila osomnajš.

Jima radi jeno ženo
više od pol sekula.

Lepo so kumparili,
jali/pili, spoli/budili
svojni zaspali svajeni.
(Nažalos prez dece.)

Lepo so kumparili do kraja.
I kada je ležala, tri leti, mutasta,
prez koraka, prez besed,

Tendi jo je do partenci.
Ni moga, nikako ni moga

špedit je va rikovero:
svoj celi život špedit va dom.

Još ima radi jeno ženo,
sejno ženo, ke ni:
va zemlje mutasta leži.

Daniel Načinović

DANIEL NAČINOVIĆ — književnik i član Društva hrvatskih književnika, Zagreb. Rođen je u Labinu 1952. godine. Diplomirao je na Pedagoškoj akademiji u Puli. Piše poeziju, prozu, novinske članke, eseje, knjige za djecu, i dramske tekstove. Prvu knjigu pjesama izdaje pod naslovom *Tu i tamo nedjelja*. Na labinskoj čakavici objavio je *Rhapsody in Ca* i *Manutekstura*. Njegovi čakavski stihovi iz objavljenih knjiga sabrani su u *Čakavskim versima*, a izbor poezije i proze u knjizi *Blagoslov barke*. Dobitnik je Nagrade za životno djelo Grada Labina, nagrade Ivana Brlić Mažuranić, Antun Gustav Matoš, Drago Gervais, Beseda i drugih priznanja. Aktivan je kao kantautor i izdaje album pod nazivom *Ostaj z bogom, moja vilo*. Njegove najnovije knjige su: *Orme armoniose*, *Pjesme skrovitih čestica* i *Zastor i zvijezde*. Živi u Puli, uz česte boravke u Labinu.

KOVARSKE LITANIJI

Pot i zloto va vagone.
Proh i vetar na kamijone.
Aj, Boh mu se smiluj, Ti!

Sreća ga je kojenala.
Mat ga sinoć ni poznala.
Aj, Boh mu se smiluj, Ti!

Plamik groti hita vajer.
Još ga išće oberhajer.
Aj, Boh mu se smiluj, Ti!

Ni ga, ni po oštarijah.
Vetar ploce na Štalijah.
Aj, Boh mu se smiluj, Ti!

Letera je na portone.
Jeno telo va kasone.
Aj, Boh mu se smiluj, Ti!

CRNA MLODA OD KARBONA

Ca si z kovi vonka prišla,
ca si ušla od pržona;
zoc bižiš na crneh krelah,
crna mloda od karbona?

Ne vidijo, nic ne znojo
va dugh ti vlosah vetri,
va tvojeh ocijah škuriji
ke po noće plamikajo.

Cigova biš bila mloda,
da nisi več obećana,
da pred kvodron od Madoni
nisi sinoć zavićana?

A lepca si od seh snegi
i od vrelega štajona,
kad va smeh svoj glos obrneš,
crna mloda od karbona.

VINEŽANI

Od Dopolavora zdolon se do Placi,
na zgubljenen kvodre još ki put pasajo:
i težok i kovar, mlode i mladići,
kakov brek i oblak — naši paežani.

Barba Sipe z vozon karbôn dopeljiva;
za konjen kantajoć tece mularija.
Poli Mandi vreme muceć meša horti.
Za ken ste šli, kamo? — stori Vinežani!

Mote, Bepi, Ive...
Ca i on je porti!?

Češ hi noć, ko išćeš, anke va Nevijorke,
besedo domoćo još niso zobili
i kanat starinski kako da još cujo...
Na nogi, z roplanon, z trenon i va borke
zad svojen deštinon muceć so hodili.

Dole pole špini
Sunce je kalalo od zlota rećini.
Na kući va file pô je dih od noći.
Va prohe već spijo dve zgubljene boći.

Takov je - kakov je.
Ni selo ni grôd.
I suzo kad pušti: bi reć, se smeji.
Vinež, stori kovar... Vinež trudan spi.

Ma, lepcega zô me na ten svete ni!

KOVARSKI BOŽIČ

Božič! Si nan priša
pod to našo smrekvo...
Z anđeli i krolji
smo prišli i mi!
Trudni, pot si taroč
smo sukli trliž.
A znomo, Božič naš,
da kad prideš veli,
pod šohton dimboko
Ti ćeš s nami dole
nosit teški križ.

Kalmò se je vetar.
Duplice se cujo.
Va slame z ovcami
Božji Sin leži.

Božič, si nan priša!
Ca bimo ti doli?
Kad smo siromahi
i mi kako ti?
Če se noć kus dreva,
karijola karbona...
Još i jeno srce,
velo, crno srce!
ca tuce pod grotah
tela će pokrit.
Na polnoćno uro
jovit će se zvona.
Mi s tobon, ti s nami,
ćemo se teplit.

MOJ OTAC

Dimboko pod zemljo
otac znat ne more...
Sneh je takò padat —
belo, belo, belo!
Ko na doš obrne,
mat će ga poč cekat
z starinsko lombrelo.

Va zelene robe,
preko naše griži
torniva se kovar;
dimijo kamini.

Muceć sneg je stresa.
Škornji još ni zu.
Samo kad je priša!
Samo kad je tu!

ČAKULODA NA TURJONE

Denis Kontošić

DENIS KONTOŠIĆ — rođen je 1959. godine u Puli. Pjesme su mu objavljene: u samostalnim zbirka pjesama *Suncu se ubrnut* (1993.), *Dih* (2007.) i *Vorihi dih* (2012.), u 6 zajedničkih zbirki Literarnog kluba Uljanik, u zbirci antiratne poezije *Via crucis Croatiae — Istarska molitva za Lipu našu*, u 22 zbirke *Verši na šterni*, u zbirci orišanskih pjesnika *Na Brišku* (1999.), u šest zajedničkih zbirki barbanskih pjesnika *Beside u jatu*, u antologiji modernog istarskog pjesništva *I ča i što i kaj*, pjesničkim panoramama *Seljanski susreti* (1992.—2012.) i *Verši na šterni* (1994.—2013.) te raznim časopisima. Urednik je desetak zbirki čakavskih pjesama. U razdoblju 1988.—1998. godine autor (pisac i govornik) humorističko-satiričkog čakavskog lika *barba Mate* (Radio Pula, Radio Istra, Glas Istre) Organizator susreta barbanskih čakavskih pjesnika *Beside u jatu* i urednik pjesničkih zbirki susreta (2011.—2015.). Član uredničkoga odbora zbornika *Barbanski zapisi* (sv.1.—4.) znanstvenog skupa u čast barbanskog kanonika i književnika Petra Stankovića u Barbanu. Član je Istarskog ogranka Društva hrvatskih književnika. Živi sa obitelji u selu Orihi na Barbanštini.

DVO SANJA

Vetar non vlosi nosi.
Glej nas lepe, mile! Rozice kantajo.
Koko mići otroki smo.
Cupkamo z molemi nožicama.
Tucemo z rukicama.
Tići fišćojo. Mladaletak.
Lepi sanj.

Rascuhljoni. Rojeni špinani.
Lampo i garmi. Hitajo šajeti.
Mroci se. Leto oblaki crni.
Rivamo se. Vele skulji vokole nas.
Tocemo se va blate.
Beži, beži! Iskoj škapulo!
Grt sanj.

Smeh. Belina. Rozice.
Plac. Se crno. Groja.
Smeh. Smeh. Smeh.
Jimej me radi, daj!
Plac. Plac. Plac.
Ne tikoj me, hudoba!
Smeh bin ote za se.

GOSPODOR NI DUGO

Tiho, zuz sunce, rano sutra,
pres jene besedi,
ogrnjen va roso,
volin poslihat krela vijolic.

Kapoc son bojže halje zletet,
obrnut celi svet.
Kapoc son, koko i Veli Jože,
baredi trdi preorat.
Kapoc son žili seć, groti parkidat,
ku bin ute, vijoleta moja!

Koko i moli jončić son,
kada mi trdi ubraz, z vetron zbrazdani,
mehko takne, z belino krel,
zrok mljosni, namoron.
Harljetajo z krelami vijoleti i anćuki.
So gospodarice.

I gospodor ni dugo.
Ot konja mu sapo cujen.
I naka vlih budo lepo rastegnjene,
za junoka, pustelji.

NESON TI REKA

I ku se don za donon
suncezahodu ugiba,
noc hip zagospodari,
suncestok se pak rodi
sako jutro za nas.
A kanat kosići rece saken se:
Aj, lepo je naše življenje!

Neson ti nikad reka one dve besede,
ke son po nebu varti,
dokle son te ceka.
Suncezahod bi noc dopeljo,
a ona bi se pokrila, besedi zadovila;
koko ledena grota jutro bin novo
strenjen ceka.

Tvoje bi voci zvezdi bile najlepše,
mesec i sunce;
beseda bi tvoja noc va lampado obrnula,
rastregala ustregane noci.
Nem bin te gljeda, tremeć uz telo tvoje,
cekajoć zvonac va polne.
Aj, lepo je naše življenje!

STRILA

Kad te voko moje vidi,
celi je mene svet zajno spoda nog.
Gospodor son rojeni ot mora i kraja,
veli i jok.
Koko i strila opreš mi vrota Roja.

Koko Marketov vol son, polovit me moreš.
Zaorat moren brozdo koko Lim diboko,
brojdi posodit, grozje kokolat,
vino rodit,
pak se joko napit,
i trdo zaspāt.

A pijon son, moja, ot tebe,
saki put kad voku naletiš.
Limban se levo-desno,
ne znon poć doma,
zaklotin se va hip,
napred-nazda
se cimban,
z rukami puli telo,
mrt ot tebe.
Ta hip je mid.
Ta hip je
mir.

TVOJE VOČI

Tokofi so dani lepi,
kada te sunce pozdravi
skrozi oprto ukno,
kada kosići vane zakantajo,
mladaletak sutra doje
na rone rozice
i tvoj ubraz.

I onaput znon da robi diboko dihat,
se te rozice, mladaletak,
so tebe i se tvoje.
Pak omomljen, pres zaspāt,
poletet va nebo visoko, roju tvojen,
kade si ti Gospodarica,
najlepša Kraljica.

Voko me tvoje momi.
Mid si mene najslaji.
Se ćun ca receš:
zvezdi ti kalat, po oblaki skokat,
rubidnico rankunat,
za voka dvo tvoja.
Samo budi moja.

Dragica Prenc Gobo

DRAGICA PRENC GOBO — rođena je u Raši 1954. godine. Poeziju piše od rane mladosti sve do 1977. godine, da bi joj se intenzivnije vratila 1990. godine. Objavljivala je šćorice u *Labinskoj komun*i. Svoju prvu zbirku poezije *Letera materi* izdala je 1994. godine. U siječnju 1996. godine izdaje svoju drugu samostalnu zbirku *Šćorice i na škerac poezija*. Uvrštena je u nekoliko zajedničkih zbirki.

VELIKI JOH!

Paron i parona dok su mlaji bili
na fitu su stavali,
diboto ni bilo mista
kadi se nisu pahljali.

Jedan dan vona se domisli
da još na drivu nisu provali,
i vranić hi je na drivo ponesa.

Kad su najbolje delat takali
oba su zdriva doli pali.
vona je zajno takala jokat,
joh je meni puka mi je hrbat.

A von u svojih dolori govori:
muči, te prosin muči,
za gore poč si me ti šekala,
ti si dobro pasala
ma, Marija moja,
moja jaja su gori ostala.

AMOR

Od kad san se namurala
vajka san doma stala
hižu luštrala i zuz radio kantala.

I tako namurana vajk nasmijana
čekala da dojde utork
da čujen po sablunu njegov korak.

Od sriće srce je užalo na hip se fermati
a mat je tokala brontuljat
a ja san puna amora
čekala na odprtima vrati.

Ni mista kadi nismo bili
po ciloj Istri hodili
po tancah vragulali
i vajk se volili i štimali.

Lita pasivaju,
na mlaje dane užan pensati
pa se takan smijati
ča mora jedan mladić provati
i kolike šolde špendati
ku će materi nevistu dopeljati.

TEŠKA JE MATIKA

Moj je Mate poša u Meriku
ostala san mlada na selu
puštija mi je moj Mate
svoju sliku i njegovu matiku.

Teško mi je bilo samoj kopati
kamoć san zdurala dva lita,
ne pomore Mate tvoja slika
teška je došla tvoja matika.

Od dišperije za tobom
san se uženila
uzela san si jenega gospodina
sada san šinjora fina
i nosin kotule do kolina.

Š.....

Jezika nimaju, govorit ne moru
na saken delu čuda pomoru,
kad su u rukah stalno grizu
u usta ča njen daš zajno prestrižu.

Imaju hi na saken delu
u rukah su šempre našen frizeru
od prve pomoći hi ima svaka valiža
prez njih ni nanke jena hiža.

Š njima delaju infermijeri
sobon hi nose i barbijeri,
rižu one i robu i hartu
prez njih ne najdeš
nanke jenu šartu.

TELEVIZIJA

Ta škatula je sve ruvinala
stare lipje užance fermala,
čuda lipje je prije bilo
kada se je na žurnadu hodilo.

Svi smo lupili trukinju
na finitku trudni užali bit
stešo smo svi skupa zakantali,
i za doma puten šćorice povidali.

Današnje življenje se je gambijalo
muški poli televizije se znaju štufat
pa poju u oštariju kumpaniju iskat.

Misto čakulat i kantat
poju na harte igrat,
i ure i ure užaju tako bit
stalno mučat i na mote govorit.

Tako pasivaju lita
televizija je zmutila pol svita
na ritko se poli oca i matere dohaja
ta škatula je sve stare užance ruvinala.

Đulija Miletić

ĐULIJA MILETIĆ — rođena je u Malim Goljima. Piše pjesme na labinskoj čakavici u kojoj njeguje labinjonsku besedu. Pjesništvom se bavi od 2002. godine. Gostovala je u emisiji *Užonci našega kraja* na Radio Labinu kao i na *Čakulode na Torione* gdje je predstavila svoju poeziju.

LEPA JE ISTRA

Lepa si nan Istra naša
glova ti je Učka gora, a
pod njo Tvoje lepo bistro blu more
va ken se mocis sa.

Maestral Te telo zapljuskuje, a
kad bora volja, njegovi sebrni voli
razbijajo se va Tvoje steni i
blišće se na sunce semi koluri,
kako mornica pokle držlja.

Lepa si lepa Istra moja
si tvoji grudi ma i sela,
poni so turisti od sakega kraja svita.

Prišli so uživat i nagljedat se tvoje lepoti.
saki Tvoj breščić jema i
svoj antiki gradić.

Buzet, Motovun, Pićan, Mošćenice i Plomin
se so na svojo fozo lepi,
ma za nas najveći i najlepći je
naš Labin ošto mi živijemo va njin.

Labin je svojo kovo, školo i fabrikami
coda svita odgoji i nahroni,
saki ki je vamo priša tu je,
svojo njuzlo svi i tu se je ostuni.

Lepa si lepa Istra moja
na ten svite za nas najljepca se zemlja
kako mater radi te jeman ja.

NEVESTA

Neson Te rodela
ni neson Te iskala

ma jena zlota kadena od amora
Te je za mojega sina zavizala
i mene Te je dopeljala.

Da si mi tako dobra
ne znun s cen son zameritala.

Ma mislin tako:

Da Tvojo srce je velo i dobro
od kega nan davaš Tvojo dobroto
Ne samo mene, nego sej fameje.

Ma sada
ca na se to da recen

Ja ćon Ti reć tako,
da Ti željin
so srećo vega svita

Jedon lepi, lepi i dugi, dugi
život z mojen sinon i vašo famejo
Vajka va kuntentece i amore.

Horši je se to malo
ca son rekla
ma i jeno velo,
velo fala.

PRVI I ZADNJI AMOR

Z jeno žvendulodo, z arijo freško
kako od bori nanke ne pensuš.

Prvi amor inkontruš
pokle neki drugi prido
i vreda pasujo.

Prvi pride kad smo još joko mlodi
kada smo još deca
ma ko je ona provi
ta ne gre nekat ća.

Ona zadnji pride kad smo
već stori i kad ni više za nas
perke nas je anke malo sron.

Ta prvi duro jeno življenje
ona zadnji jeno krotko vreme
ali kakoh don.

Ma oba so horši lepi
samo se dišvojo z dnevi,
ke juko vrida, vride pasujo.

FALIŠ MI

Fališ mi kad son soma ošto
Tvojo mesto je prozno
poli našega stola.

Fališ mi kako rožice voda
da ne uvine z sozo amora
ben je zalila.

Fališ mi kako trove jutarnja rosa
na kej se saka kapljica
kako kristal blišći.

Fališ mi fališ, kako sunce kega ni

Fališ mi kad je škura noć
kad meseca ni zvizdi ni
ma i se dokle god son ja živa
vajka ćeš falit mi.

VA DIHE OD PINI

Va dihe od Pini,
va arije prefumanej
od kukuljatic, diraki trtarini
moje Mali Golji dragi
va mojen srce
zavajka so zustali.

Tu son rojena, tu son zgojena
Va mićej kuće poli cesti,
na arije prefumanej
va dihe od Pini.

Ma tu je bilo lepo živet
po Pinah son šićala i igrala
z decami vosce cuvala
i so mojo rano mlados pasala.

Kad son narosla tu son se i ženela.
Bilo je to najlepco vrime mojega življenja.

Z arijo prefumano
va dihe od Pini
na mladoletak jotro rano, kako od raja
svojemi kontami budeli so me tići
kosići,
rapcići,
gardelini
i slavići

z arijo prefumano
va dihe od Pini.

Elis Lovrić

ELIS LOVRIC — svestrana umjetnica, rodom iz Rapca, multijezična kantautorica i glumica. Nakon Akademije dramske umjetnosti u Zagrebu i prestižne Accademia d'Arte Drammatica Silvio D'Amico u Rimu, profesionalno se bavi glumom i glazbom kod nas i u inozemstvu. Sveobuhvatnim radom na glazbeno-scenskoj kolajni, projektu *Kolarići* (2014.), u ulozi ne samo glumice i glazbenice, već i redateljice, dramaturginje, producentice, kompozitorice i kompletne scenske postavke i interpretacije, inicirala je svoj autorski multidisciplinarni opus glazbeno-scenskih projekata. Voditeljica je Akcent studija s kojim su *Kolarići* prva koprodukcija u suradnji s INK u Puli. Novi multidisciplinarni projekt *Kanat od mora* u najljepšim je notama svojom iznimno uspješnom premijerom zatvorio 13. ljeta Labin Art Republike. Primila je prestižne domaće i međunarodne nagrade: Rektorova nagrada (1991.) za ulogu Fanice u predstavi *Vježbanje života* HNK Ivan pl. Zajc Rijeka, *Premio alla vocazione* (1992.) za ulogu Agneze u *Agnezi božjoj* u Montegrotto (Italija), nagrada kritike za najbolju izvedbu rumunjske pjesme *Lili si pustiul* na međunarodnom festivalu *The Golden Stag* (1995.) u Rumunjskoj.

PREZ BESEDI GONAT

U spomen Predragu Spasojeviću

Ti, srećo si do
Mi, kuntenti za to

Da moremo bit
Još malo udeka med nami
Ko besedo zmocit

Mi, s tobon ude
Ti, s nami sadere
I ki more ca reć
Ku je teško, ku jušto, žbaljano
Kad se se je zmešalo

Je li bolje mucat ili samo kantat
Prez besedi gonat

... i šapićat ...

Mmm ... pomanje
Mmm ... forteje
Mmm ... da te cujemo

Ca nan imaš reć

A mi ćemo malo mucat

Prez besedi gonat

JIMAN TE RADI

Nekadar sanjan
 Kakovega šloveka bin utela
 I vidin ga lepega, jokega i dobrega
 Mehkega kako kruh
 I fortega kako železo
 I da se užgat zno s manun i svojen delon
 I škvaljat s manun, s dobroto i svojin deteton
 I da me gledat zno, na dugo
 Dok ne zaspin od toplini
 I bušat
 Dokle mi krh ne pride va glovo
 I plakat s manun
 I smejat se
 I niš mu ne robi nego som sebe
 Ma sa semi zno stot i va kumpanjije bit
 A ja son mu dor od sveta i Boga
 I tako on mene
 I onda mislin da ćun mu reć
 I vidin da mu govorin
 Da ga volin
 Ma te besedi ni
 Ni naše besedi za to reć
 Nego samo
 Jiman te radi moj amor
 Ma to mi ni dosti
 I onda se svadin
 Soma sobon
 Ošto na seh zajikah moren mu to reć
 Ma ja bin utela po mojen
 Da mu don ca je najtepleje
 I najmileje va mene

Jedon hip da plava va mojen moru
 Tece po mojih škalinah
 I da cuje nutra kako sunce blešći
 Ma te besedi ni
 I forši zato
 Ga jiman još više radi

KOLOR

govoreni

*Va štorija je storena od cuda mićeh štorijah
ke neso rivale va pjesmo Kolor*

Nekad son znala delat
Macići samo od perah
I to me joko pježalo
Mi se ki zna ca paralo
Onda bin zela jeno šparužino
I š njo storila ikebano

Znala son anke pobirat
Suho trovo i jo takivat
Va kvadrić je stavit od stakla
Da ne zobin da je bila živa

Pježalo me anke takivat
Bokoni od storeh kartoni
Da vidin ku co moren storit
Od onega ca drugen ne robi

A najviše me pježalo
Kumpanjivat Danijelo pokle školi
Od moje kući do kući njeneh noni
I onda opet nazad još ki zno koliki puti
Se dokle se ne bi štufale

Bi me cekala na trampoline
I onda bi skupa skokale va more
Zvračale se, toćale, iskale školjki i kamenje
I vartele se va moru kako prove balerine.

A mama mi je znala, i don danas zno, lepo šit
Od store robi modelin skrojit
I tako son navadila kako limon štrukat
Anke kada više nima co za dat
(Da se pokle moren š njin igrat)

I se ca paro ti se da ne valjo
More propio bit tvoj bojži dor
I ono ca je niškoristi
Va jušteh rukah more prit od koristi
Ku to znoš poznat
Novo ime dat
I na novo
Kolorani

KOLOR

kantani

Nekad son znala delat
Macić od zeleneh perah
Kad rožicah ni bilo
Aj joko me to pježalo

I to mi je bilo dosti
Kako juha samo od kosti
I va perah teh son
Imela celi svet
Ka mi je gono

Da znon
Da son
Da buden
Svoja
Kolor
Jedon
Ku ćun
More anke som

Znala son anke pobirat
Mrvice od *storega kruha*
Cekajuć da glod paso
Od onega ca bi drugen zustalo

Ma se ca je niškoristi
Mi je bilo od neke koristi
Nekad joko žuhko

Nikakor da dole gre
Ma to je moj

Život
Jedon
Jedon
Ma ni som
Ja znon
Da son
Živa
Kako on

Kolor
Jedon
Jedon
Ma ni som
Ja znon
Da son
Kolor
Kako on

Nekad son znala delat
Macić samo od perah
I videla da se more
Anke od nicega storit

Cuda

SRETNO TI BILO

Ja vidin da je more parneslo ribo
Tri bokoni leda ca pali so va vodo
Ja vidin da je sunce parneslo na breg
Saki onaj bobić snega i led

Ja vidin da je more kako je bilo vajka
Ma ne moren... ku ne znon
Zoš si šo

Toliko dugo da te nanke više cut ne moren
Toliko blizu da me saka kos boli
Kako zobit ono cega se nanke spametit ne moren
Ku ne kapin

Cegove so ve voce, cegovo je vo telo
Cegove ingorde usta ke hitajo na bondo
Te usta na lužer ke šapićat neso umele
Da ti moro reć

Sretno ti bilo, sretno ti bilo
Zavajka, zavajka

Ca mi gonaš Dio, ku ne znon te kapit
Ca mi imaš reć, ku ne znon te cut
Toliko mi besedah pride, a ja ne znon hi pravit
Toliko mi zarompa srce, kako da će puknut

Ma neka more hita dok ne pride tiho
I sunce nek užge, ja mislin da će
Parnes ti malo sreći

Malo moći, malo reda
I samo reć

Sretno ti bilo, sretno ti bilo
Zavajka, zavajka

Da moren stavit sako stvor na svoje mesto
Da se ca ni valjalo more portit va ugonj
Da saka lepa stvor ti stepli dušo
I da upre paržon
Zavajka

Ivanka Arefijev

IVANKA AREFIJEV — rođena je 1962. godine u Puli. Živi u Koromačnu. Piše pjesme na standardu, labinskoj i rakljanskoj čakavici. Radove je objavila u zborniku pjesama *Labinštine Labinski versi 2* (2008.). Inicijator je i organizator pjesničke manifestacije *U susret Sv. Barbari* u Koromačnu od 2006. godine. Pjesme je kazivala u mnogim radio i TV emisijama (Radio Labin — *Užonci našega kraja*, Radio Pula, TV Nova Pula, Radio Istra, Radio Maestral, Radio Gorski kotar) te na pjesničkim manifestacijama (*Susret na dragom kamenu*, *Memorijal pok. Đina Valića*, *Raklj*; pjesnička večer posvećena *Giuseppini Martinuzzi*, Labin). Redovito sudjeluje na poetskim manifestacijama diljem Istre, u Rijeci, Rabu, Krku, Križevcima i Prelogu. Objavila je zbirku poezije *Kanat od mora*, 2009. godine. Pjesnički susreti koje je organizirala u Koromačnu imali su za cilj očuvanje domaće riječi (dijalekta), kao i nakanu da se domaća riječ kazuje, da ostane zabilježena i u knjizi kao jednom od medija koji je dostupan širom krugu interesa. Jedna je od koautora zbirke *Labinski versi 2*. Pjesme su joj zastupljene i u više zajedničkih zbirki.

ŠPARUGA

Zelena,
neka tanka
neka debela,
neka mića
neka visoćija
ali vajka zelena.

Sparužina kraljica
njoj je mat.

Visoka na
koj mali trnji
krasu njoj ime.

Okolo svoje dice
diže se i zamota
od naših ruk čuva.

Bljušt
njin je otac
visok, debeja.

Ponosan na
svoju dicu i kraljicu.

Po drvu se penje
zamota i skrije
sa visokega se smije
kada hi ki pasa
I ne ubere.

Ma nisu daleko
ni Leprini od njih.

Svoje grmiće
u zelenoj travi skrivaju
svoje male Leprine
svaki dan iz Zemljice rađaju.

Ma ni njima
kako ni dicit od
Kraljice i Bljušta
ne smeta bura,
sunce, daž ni suša.
Ali sudbina
njin je svima takova
svaka ruka od
čovika hi ubere
doma donese i
zajno za pojisti parića.

To je naša
šparuga
bljušt i
leprin.

ODRINJENO SRCE

Mesecino ćepoj
nad moren stoji
med prsti pusti
zvezdi i njihovo blješćavino.

Z rukami ćepoj
od noći odor
pusti svetiriti
da osvetle noć.

Sobun me zami
da skupa budemo
da nan se usta spoje
va tepal, slatki bačin.

Noćas ćun pustit
odrinjeno srce

Čekat ćun te
da vonjega prideš
kad prideš
kljuc obrni.

NOJDENA SREČA

Se ca mi je trebalo
bi je
Amor

Ranjena son je
po svetu iskala
kako ranjena srna
Klotila po neznaneh grodah
Po kunt grodah prez kraja.

Uplakana
zalosnega pogleda
cekala son
da me neki nojde
da pride i rece:
Radi te iman.

Dnevi so pasivali
i leta po rede
dolor va srcu
bivala je se teža

Kad son šperonco zgubila
priša si mi
ti
stisnu ruko
bačin si mi do
milova po obraze
va zagrljaj privinu.

Srce je tuklo
farmat se ni moglo
znala neson
jeli to istina
ili je samo son

Nasmejo si se
forto stisnu k sebe
Želj in te
po tiho si šapićo
cula te neson
samo son te gledala

Najedonput si zavopi
Radi te iman

Moje tuge i mojemu doloru
priša je kraj

Do tebe srećna živejen
saki don
tebe i Bogu zafolin
da postojite
i srećo mi darovujete.

ZAMI

Zami moje voce
va njih češ videt
mojo zalost i škurino

Zami moje suzi
na jedon don samo
da moje voce ne ploco

Zami moje ruki
tako joko žele
da ti zagrljaj darovojo

Samo jedon put moj son zami
da cuješ
po noće neveri
ke mi ne dojo mira

Zami moje srce
umiri njegovo bol
videt češ koliko
mi fališ

Kad se to zameš
kad va moje telo prideš
cut češ da te
za sprovega
radi iman...

NA KRELAH OD VOBLAKA

Rekli so mi
da šo si ça
i da se na retko vidimo
Kede si
ca ti se je trefilo
smeh hitin
srečna pogledan

Kontenta gonan:
ja son nebo
kega sunce obasjava
po ken voblaki navigojo
i nose vetar i doš

Na hipič hi pogledaj
cuješ, pa hi ni,
ni hi više
ali kamo god navigojo
srečni so!

Tako i ja
puna sreći i amora
na svojen voblake navigon
sada son tu
pa s brzino od grmljavini skomparin

Ča gren
na krelah voblaka
va svet nepoznati.
obećivan,
ja ćun tornat.

Josip Pino Knapić

JOSIP PINO KNAPIĆ — rođen je u Labinu 1950. godine. U ranoj mladosti, kao dijete rudara, poezija postaje njegova tiha ljubav koja ostaje do današnjih dana, bilo da je piše ili govori. Od mladosti se bavi novinarstvom, piše za listove mladih gdje objavljuje i svoju poeziju. Svoje radove objavljuje u časopisima, zajedničkim zbirka-ma pjesama, a dosad je objavio samostalnu zbirku pjesama *Tanac besedi*. Od školskih dana bavi se društvenim aktivnostima, a posebno se ističe u radu radničko kulturno umjetničkog društva Rudar u kojem je aktivan i dan danas. Njegova aktivnost prednjači u kulturi, posebice njegovanju običaja Labinštine i Istre, njegovanju govora, dijalekta cakavice, kao i u organizaciji manifestacija kao što su smotre *Labinske konti* — Smotra narodne glazbe i plesa Istre, *Meh na srcu* i dr. Uređuje i vodi uspješnu emisiju Radio Labina *Užonci nasega kraja* preko petnaest godina te je za postignute rezultate njegovanja običaja i govora nagrađivan Srebrnim mikrofonom za radijska dostignuća od Hrvatske udruge radija i novina. Za postignute rezultate u radu dobitnik je brojnih priznanja, pohvala i diploma a posebice visokog odlikovanja Reda Danice Hrvatske s likom Marka Marulića, odlikovanja predsjednika Republike Hrvatske.

DA SI SLOVEK

da si slovek
 bis pris, a
 na prag mojega zivljenja,
 da si slovek.
 bis pris, a i reka besedu ,
 besedu ca ti lezi na sarce toliko vremena.
 da si slovek ,
 bis pito,
 bis pito, kuko son,
 kuko prozivljijen dnevi i leta,
 dnevi i leta prez tebe.
 da si slovek ,
 bis mi,
 ako nicega drugega,
 regalo besedo lepo,
 meritano,
 da si slovek,
 bis s pensiri bi smanon,
 da si slovek,
 bis bokonić amora regalo,
 pusti ga udeka,
 bis penso,
 penso,
 za tvojega i mojega sina,
 da si slovek.

DIŽGRACIJA

noć
doš pada ko s kabla,
strili lampojo,
noć,
samo sirena svice,
i svice,
alarm kovi,
alarm ka ti krh zaledi,
ka ti srce vinjeva,
ka ti suzo ne fermeva.
noć,
doš,
strili lampojo,
stroh,
stroh materi, sina, hćeri,
stroh,
stroh za dušo svojega,
dušo pušćeno, fermano
dušo bogom dano,

zvizda života zustala
i nikat se više ni tornala

DVO PO DVO I SKATULA FERMINONTI

Otrocica,
prnesi nu
dvo po dvo i skatulo ferminonti,
prnesi i ne zubi.
Tabaka.
Smo trudni i zidni s kovi,
prnesi,
smo prez tabaka,
prnesi,
ni nan bas laka.

Ja,
dvo po dvo je tu,
a ferminonti????
Kuko nimaš?

Ca je za jedon oštor prez ferminonti?

Ma, kuko nimaš?
Otrocica, nujdi nu,
i prnesi dvo po dvo nopet.
Ne pozubi.
Prnesi non
s temi crnemi i rikamanemi rukami,
prnesi i boga nan moli.

Boga nan zmoli,
da jutre pridemo nopet, dvo po dvo iskat
kat sunce gre spat.

Nopet dvo po dvo,
tabaka,
zvat,
i ferminonti iskat.

KAT BIS PAMET STORI

kat bis pamet stori,
bolje bi ti bilo,

stupideci voljas,
voljas i voljas,

stupideci,
ke nebi nanka tovaru vrite stole,

kat bis samo pamet stori,
bis bi sesneji gospodin,
stuteji i fin,

ali zote recejo,
sto vrazi je va njen

PIJON

gres,
napret,
korak, dvo,
malo, malo levo,
fermo,
napret,
malo, malo desno,
ma ne..... ,
fermo, fermo,
ma ca je vrah prisa na ta svet,
se hodi i se se movi,
cekaj,
malo levo,
malo, malo, desno,
napret,
ma... ,
homo mi na jos dopijo belega,
kumpare homo,
ščeto,
če se prit dreto.

Laura Faraguna

LAURA FARAGUNA — rođena je 1952. godine u Labinu. Od rane mladosti piše poeziju i prozu. Pjesme je kazivala na raznim susretima i večerima poezije, kao i u radio emisijama. Prvu zbirku pjesama *Naši tonci, navade i užonci* objavila je 2013. godine.

STORA KUĆA

Na Škitace, zoda crekvi
 mića kuća.
 Slama na krove,
 zemlja i škrlji po tle.
 Od kozi mleko
 i kruh pod crepnjo,
 moja nona va nje.
 Crni facol, belo lice
 bele ruki kako od svetice.
 Se bin dola,
 da moren vreme tornat,
 mića bit,
 na fojarice poli noni spat,
 jes kruh pod crepnjo
 od kozi melko pit,
 z mojo nono vajka,
 na Škitace, va store kuće bit.

KAMO SI

Kamo si ti
dok je vonka škuro?
hita i grmi!
Kamo si ti?
kad mi je slabo
kad me trbuh boli!
Kamo si ti
kad su nan preteli tu,
kad se ji i smeji.
Seda mi ne trebaš,
ni kad hita i grmi,
kad mi je slabo
i trbuh boli.
hodi tamo
kede si do sada bi.

STORE CAVATI

Lahko je seda,
postoli se foz i kolori
škornji za sneh i doš,
šanduli na traki, drite,
traki oko nogi,
ne znoš ca ti bolje stoji!
Nekad store cavati,
od plotna i štompanega konca.
s njimi son hodila
po snegu i dožlje,
nogi su mi bile
vajka ledene i mokre.

BIŠTEKI, KEH NI

Saki don kad delaš ubed,
 peštador zami,
 i po njen z batičon trdo tuci
 da ne misli sused,
 da ji bolje nego mi.
 Sused je pocne jodan bit,
 od joda više ni moga jes ni pit.
 Nemojte nikad pokozat,
 ko ste šli lašni ili siti spat,
 takov sused nav neće pomoć ni dat.
 Od suseda farabuti, imajo sega,
 još se norcaju, neću to jes ja.
 Siromahi deca su lašni bili,
 ali štuti i vele školi finili,
 prišli su vero provi i šturi,
 bogati su i dalje bili farabuti!

SMRT

Kamara, pustelja, cito,
 ti ležiš trdo i drito.
 Prez besed, ni te cut kašljat
 ja te i dalje provon zvat.
 Ca ti je, da ne rišpondiš mene,
 priden bliže, ti si tu
 trd, bled, prez besed.
 Ma reci ca ti je?
 Reci da nesi jodan na mene.
 Tresen, zoven
 ma tebe više ni.
 Pusti si me somu,
 prez jedine besedi.
 Son pensala, da si me kojeno,
 ma tebe više ni.
 Tvoja bonda od pustelji
 i dalje prozna stoji!

Masimo Vladić

MASIMO VLADIĆ — zastupljen je u zbornici-
ma *Verši na šterni*, *Suvremenost* (2002.), *Labinski versi 2*,
Reci mi ca te u pjesničkoj panorami *Verši na šterni*
(1994.—2013.). Objavio je samostalne zbirke *Rikordi*
na pasane leta (2003.) i *Pikuleci od valora* (2005.). Na
literarnom natječaju *Ca je ča* u Labinu osvojio je
drugo mjesto 2009. i 2014. godine.

ĆO,
Boh me je bandono

NOŽIĆ

Za pojes,
za tesat,
za dešvat.

FIGURIN

Štuk i pitura
od valora montura
spoda:
da te Boh sacuva.

ŠU, STANI SE!

Prontoj,
zapoštoj:
Tako je Boh ute.

Miranda
Škalamera Verbanac

MIRANDA ŠKALAMERA VERBANAC — rođena 1969. godine u Puli. Svoje djetinjstvo provela je u Velim Goljima, a zatim na Vinežu gdje živi i danas. Sklonost prema poeziji gaji još od školskih dana. Piše poeziju i kratke priče na čakavici i standardnom hrvatskom jeziku kako za odrasle tako i za djecu. Upravo je njezin sin bio njezina prva vjerna publika od najranijih dana i stoga je odlučila objaviti svoju prvu dječju slikovnicu *Moje prve domoće besedi* u svrhu promicanja, očuvanja i njegovanja izvornog govora svoga labinskog podneblja upravo među najmladima. Njezina poezija uvrštena je u međunarodnu zbirku poezije *Tebi pjesmom za Valentinovo* 2015. godine. Jedna je od učesnika Krčkog natječaja pjesnika na temu *Tu bura grmi, tu more spi* 2015. godine.

ISTRIJONKA SON

Zelena je i lepa
moja Istra mila,
a ja njejna hći son vela

ISTRIJONKA SON

Kamo god da gren
ja se njej tornon

ISTRIJONKA SON

Moji koreni nikad
neću ja zubit,
besedo našo i užonci
napred ćun nosit

ISTRIJONKA SON

Gledan i uživan va vej
zemlje belej, sivej i crvene

ISTRIJONKA SON

Uliki, kažuni, trsi,
važeli i boconi,
boškarin, malvazija i teron
naši so šenjoli.

ISTRIJONKA SON

Materina hći i pol,
a meh i sopila
za dušo mojo so medežija

ISTRIJONKA SON

Dok me nogi nose i drže
toncat ćun i naš balon

ISTRIJONKA SON

Na belen svete ten
ja na glos vopin sen

ISTRIJONKA SON,
ISTRIJONKA SON,
ISTRIJONKA SON

MOJ GROD

Na pene od mora
i vetriće s Uški
ja mislin na grod moj.
Labin se zove i nebin ga kambijala za nic
o ne, ne, ne.
Poznon dobro saki kantun njegov,
va njen son nošla anke amor moj.
Na mesecine čorej
ja zagledan se va kampanil njegov
i pomislin *O Labin moj*
koliko je ljudi živelo va srce i duše tvoje
O Labin moj
Kad biš gunat zno,
srećo, žalost i življenje vega naroda biš nan špjego.
Labin moj
stoj zgorun kako šlovek ti i piši napred
štorijo ljudi i užonci vega našega kraja.
Moj grod, o Labin moj!

TU BURA GRMI TU MORE SPI

...Bura grmi...
 ...šumi...
 ...prideva...
 za niš se ne veže
 ...ne čapiva...
 ...huju i huji...
 ...a tamo dolgo...
 pod nebon siven
 ...brod se nazire...
 sedi na stene belej...
 ...žena ca muža ceka
 da se torno doma s mora...
 a bura grmi i grmi...
 ...more pod buro lažno spi...
 ...sako toliko ka vol va sten zašije...
 to je mesto kede bura vajk grmi,
 a more plavo pod njo sanja i spi...

ŽENSKJE NAŠEGA KRAJA

Teško so prvale, cuda delale
 i cetiri kantuni kući držale.
 Muži bi kuntentale,
 fuži i krafī misile, va lavece kuhale,
 robo mocile i prole va cabre,
 a va brente doma vodo na hrbate nosile,
 drevo s boška brnale
 da bi ugnjišće i špahar stahnule,
 kampanjo delale, kopale ,vanjgale,
 sejale i sudile, gnojile i plele,
 letuće vokale kući držale
 za famejo prehrunit,
 ritko kada bolne bile,
 dece cuda rodile i zgojile,
 facol na gluve nosile,
 flajdo i traveršo obukle,
 crni škrpeti od gumi šile
 da nebi bose hodile.
 Aj cuda so te ženske našega kraja prvale
 i samo deštin hi je ocuvo i napred peljo.

ŽIVLJENJE

Življenje je naše
kako beli mihurići peni od mora.
Kuko hi bura razbija i voli volja
tako pasiva saka ura našega življenja.
Kad se rodimo ni somi ne znomo
kamo će nas prnes ta bura i bela pena
našega življenja.
Dokle jeneh voli noso na otprto more
drugeh va oštre steni nabija
i sako kapljo krvi njin spija.
Pena se prvo ili pokle rastrise
va diboken, škuren more
i s njin se zlišo kako da je nikad ni bilo.
Stareji so gunali da smo kako pena na vode.

Mladen Bastijanić Cekuta

MLADEN BASTIJANIĆ (CEKUTA) — rođen je 1955. godine na Vinežu kod Labina. Osnovnu i srednju školu završio je u Labinu. Živi na Vinežu kod Labina. Autor je objavljene knjige *Cicuta s Krka u pomorskim bitkama kroz stoljeća*.

ŠOHT NA KRVOVE PLACE

Šoht na Krvove place
Od dreva je bi storen,
Ma trrd koko sten
Zajaha je crno školjo,
Va nju je ljudi peljo
Karbon kega so kovari kopali
Vonka je na svetlo dona nosi
Se do 2. morca 21.
Ma, se je farmo, malo je opocino,
Pa ga je železni šoht kambjo...

TIĆ VA GOJBE

Va gojbe, a kanto i šviketo
Skoce s žbici na žbico a
Ni krela ni otpra
Jes ima, pit ima
Ca bi još ote
Jedini ga ne pita.
Ali da mu otpreš vrota
Za zadnji put bi ti zakanto
I va slobodo šo.

MOJ STRNIĆ ĐINO

Šlovek od rišpeta i rišpeton
S njin je vajka bilo lepo čakulat
Ma i zakantat
Veseliju, luče i belino non je nosi
A sada bez njega crnina i škuro
Va saken kantune i na sako uro.
Sada je na nebe
I se šperon da ćun ga opet videt
I da ćemo opet čakulat i po naše zakantat...

BRUBNJAK

Na Vineže je žive jedon šlovek
Provi Vinežon
Ni bilo šloveka kemu hi ni reka
I ka hi od njega ni cu
Moga si mu reć
Ma si brzo dobi refodo
Mrtven je na grobe lepe besedi gono
Na Vineže je bi, jedon šlovek
Provi Vinežon
Valter se je zvo...

MAMA, FALIŠ MI

Vajka si
zome škrbela

Vajka si
nome pensala

Vajka si
zome delala

Vajka si
me bronila

Ma neki put i stukla

Vajka,
ma propjo vajka
si tu bila

I va lepen
i va grden

Sada spiš

Ma ki će zome sada škrbet
Ma ki će nome sada pensat..?

ČAKULODA NA TURJONE

Neda Milenkovski

NEDA MILENKOVSKI — rođena je u Puli i živi u Labinu. Piše na standardnom hrvatskom jeziku i na labinskoj cakavici. Objavila je četiri samostalne zbirke pjesama: *Desi se pjesma*, *U modrini čipkaste pjene*, *Akvarel života* i *Rikamani šenjoli*. Pjesme su joj objavljene u trideset zajedničkih zbirki pjesama. Na literarnom natječaju *Ca je ča* u Labinu osvojila je prvo mjesto 2013., 2014. i 2015. godine. Na otoku Krku, povodom obilježavanja Svjetskog dana poezije 2014. osvojila je treće, a 2015. prvo mjesto. Učestvovala je na međunarodnim pjesničkim festivalima. Uredila je i napisala osvrte za zbirke pjesama drugih autora. Uredila je slikovnicu–rječnik *Naše besedice* čiji su autori djeca iz dječjih vrtića iz Labina u okviru dugoročnog programa brendiranja labinjonske cakavice. Uredila je zajedničku zbirku pjesama *Merlići od CA* pisane na labinjonskoj cakavici u okviru projekta brendiranja *Labinjonske cakavice* grada Labina 2015. godine. Na 35. Susretu Hrvatskih zavičajnih književnika pri Hrvatskom saboru kulture 2016. godine u Zagrebu uvrštena je u pohvaljene autore za radove pisane labinskom cakavicom, pri čemu je jedna pjesma kvalificirana kao antologijska. Svoju poeziju predstavila je na radijskim i TV emisijama, a pjesme su joj objavljivane na portalima i tiskanim medijima.

KRIVA JE BILA

Ta ženska, kriva je bila
samo zato ca se je usudila
radi imet i žbaljanemu šloveku
deca rodit
zmrvljena duša, srce zmaščeno
timbrana z istino golo
njejna kuća nejni pakol je bi.

Od prvega dneva
sapličala se je va žbalje
svoje prokljestvo mucala i venula
va jamo od folšariji dušo je zakopala
da će jedon don bit bolje,
šperonco je gojila.

Padala je i digivala se
crnjoki sprovljala, od dece hi skrivala
škuživala se svetu
da je po škalinah pala
soma je sebe lagala.

On se je klje, zno se je grdo zakljet
klje se je i vonjo i va decu svoji
da samo njo radi ima
i da prez nje sveta ni.

Ona je bila kriva, za se kriva
zgazila je zadnji bokunić sebe va sebe
Gospodinu se spovedala
diboko va sebe jecala

mrvila najšporkeji pakol
va ken so nje roslu deca.

I njejni deštin
raspuho bi vetar
da na deca ruko ni dignu,
od lopati težljo.

Reka je da je ona i za deca kriva
krivico je zad ramen hitila
deca spravila,
rucice njihove va svoje stisnula
i portila...
Veća od neba — od sunca tepleja.

OTELA SON

Otela son se na jedonput
reć...napisat...zakantat
toliko sentimentu, željah
šperonci i sanjah
toliko besed ke bi zrekle
sa kažin va mene.

Va jenen dihe se son otela
frmala son se — usta so zanemela
va grle srce se je stegnulo
od najmanjega bokunića mene
istina je vrisnula
od šloveka se je zgubi šlovek.

A ti si me, ćaća moj, vadi
da so si ljudi dobri
da je svet šori macolin milostiv
ote si da mi s pupo đog
Bude perlica sedena,
ote si da buden od bumboka mehca
s konfidenco ogrnjena
vajka z dobren dnevnu darovana.

Već na prven štacijone son kapit rivala
da je šlovek šloveku najteže bit
đelozijo son spoznala, patimenti i dolor
va iskrice plamik, srećico iskala
prvo se je ugosila nego ca son je zapolila.

Nesi mi reka, ćaća,
da je življenje kampanja minana

da šlovek zno folš bit
pod krabuljo se skrit.
Nikad zobit nečun tvoje besedi
gono si vajk
da je svet zdrava jabuka
a sunce za seh nas samo jeno.

Šloveka va voce gljedaj, mola
žbaljat ćeš, življenje zno bit grdoba huda
potegnut te na greh

Istino vajk reci, oprost zamoli,
Bit ćeš šloveku šlovek, a ne samo hlod njegov.

MOJI KONFETIĆI

Bol
niman te radi, vragu mrvi
prišla si, neson te zvola
previše si poli mene bila
hodi od kuda si prišla!

Zalos
moja pretelica, najveća,
zume si se takala,
kako s konopon vežena
moran ti regol kupit
za se te leta
ca me nesi somo pustila.

Stroh
neson te poznala
zato son te stroha imela
sada je se drugošlje, tako mi konvenjo
od stroha ti si se va strohe som skri.

Amor
se ono ca son va srce skrila
od sebe i sveta
to si ti,
amor smo skupa
ja i ti.

Rados

Za bušič vajk je pronta
zome rece da son njejna sreča
va krilo mi pada
gleda me, tento, stoji
pod voko me pazi
i samo se želi kokolat.

Življenje

mlados mi je pojalo
sada se prontiva
s kopitami staros mi gazit.
Saki šlovek, pa i ja, kovoc je svoje sreči
zato ako pokusili življenje nesmo
nemojmo cekat s batičen kovoca
Boga molimo da se vreda paso
Forši će nan bolje bit.

NONIN KAMARIN

Nonina konoba, va nje kamarin
vrota od starosti razlimbana
škancija rasklimana,
lampadina zgorena
nona jo je zobila kambjat

na tle jena stora bragešnica
da na škrilice ne zbrišneš

si najlepce udori
kamarin mi je darovo
na škancije škatulico
z lavando i ružmarinen
kofica puna urehi i smokvah suheh
vajk me je zvola
boca z rakijo
boconić malvaziji z noninega borša
za mojega oca pronta je bila

va kasoniće cenica i luškorši va nje
s kolorami od nadzimka
se bugatiji z gramaci presikorske
od ulik ulje s creskeh ugradicah
i cesan va kitico sprovljen

žbula kako jabuka zdrava
va kašete se je smejala
kumpir je klico pusti
da bi ga nona
va zemljo tornala

ta kamarin...zome vajk otprt
za celi sve skrijen i zaprt

kad ga se spametin
srce mi
zadrhti zad njen...

JE LI GREH

Je li greh
z orgoljen ogrnjen
od sveta va samino uč
pred vocijami oneh
ki te poznat neso rivali
ali hudo i grdo
so suđit znali

je li greh
zvezdami se pogonat
suncu se obrnut
kad duša za pomoć se moli

je li greh
mucat
prokljetstvo svoje
timbron bit i dižgracijon
samo zato ca si ruko do nekemu
kemu je življenje ordin dolo
da mora trpet
muko i dolor

je li greh
va molitvico se skrit
visoko do voblahah zletet
srećo vriskat, i se nasmejat
od kuntenteci miće korak ćepat
jedro srca na bure opret
va hlod pravice leć
mucat i trpet, progutat besedo
a otet istino reć

je li greh
svetu cudan bit
degradon bit i tih
ali vajka
svoj

Nikola Šumberac

NIKOLA ŠUMBERAC — rođen je 1993. u Puli. Prvi počeci pisanja poezije javili su se 2011. kada je nastala prva pjesma *Drugi svit*. Prvu zbirku pjesama *Verši mlodega Španjola* objavio je 2014. godine. Na literarnom natječaju *Ca je ča* 2012. godine s pjesmom *Pridi mi va inbuk* osvojio je 2. mjesto. Zastupljen je u zajedničkim zbirkama pjesama *Svim na svijetu mir veselje* i *Tebi za Valentinovo*.

KOVARI

Diboko va naše zemlje
ot vajka si to znamo,
s diko gonamo da
bogatijo mi smo imeli.

Kovari naši puni kuroja
i po done i po noće ste
vajka delali i s kontom
minerol vinjevali.

Bila je vela cost kovar bit
I za svojo famejo za bolje sutra
storit.

Kovari, kovari naši, nek se o
Vami pišo najlepce kancone
i s rišpeton spominjo imena Vaša.

ZGORUN, ZDOLUN

Ot Istri smo va teplo Bosno prišli,
Jahorino montanjo obošli,
Z odorami rožicah njenih se opili,
postolami našim gusto maglo
ča poslali.

Bjelašnico mirakuložo od seh bondah pošpijali.
Nogi naše strudli, dušo napunili.
Hlodne smo se vruljske vode napili i
Zajno pomlodili.

Čevapa se bosanskih najali, z šesno
Muziko kažin storili.
Sarajevsko beleco obošli, uz Miljacko
prošečali.
Neki se storeh dnevah spametili.
Oj montanji, oj dolci nopet ćemo vam prit
z vaših se vrulja belece napit.

TI

Ti si ta ka me broníš ot seh zla
na ten svete.

Ti si ta ka me cuješ dokle ja
vopin ot bola ca me stišće va tele.

Ti si ta ka me bušaš i ploceš dokle se prontivan
more tuć za svojo famejo i moliš Boga da se živ
tornon.

Ti si ta ka me voliš najviše na celen oven svete.
Ti si moja vela amor.

MARUŠKICA

Va sele kade se cuje odor rožicah,
odor driva, odor sela:

Vili zabodene va kopo sena,
otročica va krotke bele veštalje
nosi brento puno vodi

Na kole poji svoje blogo,
bosa masti po blate...

Najedonput :
Visoki taketi,
prova šinjorina.

To je Marušnica!

CESTA PREZ KROJA

Saki don hodin po neke ceste ja,
Gljedan vokole sebe ko ćun kega
kontrat.

Ma ni jedinega, ni jedinega da me
saluto.

I tako se moton po te ceste,
Penson da ćun jenega dneva prit
do tega mesta, kede će cesta finit.

ČAKULODA NA TURJONE

Rina Miletić

RINA MILETIĆ — rođena je 1935. godine u Marciljanima kraj Labina. Umirovljena bankarska službenica. Poeziju piše od rane mladosti na nepatvorenoj čakavici, manje na hrvatskom književnom jeziku. Članica je RKUD-a Rudar iz Raše koji joj 2012. godine izdaje prvu knjigu poezije *Kaselica s dihon baselka* sastavljenu od sedam poglavlja: *Običaji Labinštine*, *Obitelj*, *Ljubav*, *Prijatelji*, *Sela i gradovi Labinštine*, *Rudari* i od *Svega po malo*, vezano za ljude i ljepotu zavičaja. Svako poglavlje predstavlja u stvari zasebnu zbirku pjesama. Uz zbirku je priložen CD koji povećava vrijednost zbirke. U svojoj arhivi ima spremnih pjesama za izdanje više knjiga koje govore o svemu što joj život utkao u dušu. Pjesme su joj objavljene u više zajedničkih zbirki i knjiga te u tiskanim medijima. Jedna je od suradnika zbirke pjesama *Merlići od CA* izdavača Kultura snova Zagreb. Za dječju slikovnicu *Lesica Tancunica* i *Domicine kokoši* čita tekst na labinjonski, koji je snimljen na CD i priložen slikovnici. Svoje stihove je predstavila u emisijama na Radio Labinu, Radio Puli, Radio Istri, Radio Maestralu, TV Novi, u školama i crkvi. Od 2008. godine svoje stihove recitira na Radio Labinu u emisiji *Užonci našega kraja* koju vodi i uređuje gospodin Josip Pino Knapić. Odabrana je za *Osobu godine*, 2010. godine od strane labinskih novina *Labinština Info*.

TIHA NOĆ

S baselkon si dujo,
se svoje mo du,
kad je plamik mladoletka
va našen srce cvo.

Plaho si mi dušo,
z amoron napujo,
omomljena od sreći
nodila ti krh svojo.

Zusto si moja sanja,
tepla želja kad gren spat,
s tvojo piđamo gonan,
cekan da ćeš mi tornat.
tvojo piđamo bušan,
sanjan da ćeš mi tornat.

Srcu otpren vrota,
tiha noć je, vetar samolju
osneti me dih baselka,
da me busas mi se zaparo.

***

Uglazbi je, na armonike sope i kanto
labinski kantautor Franko Kalac

RAŠELINKI

Rašelinki dibla mojega kraja fala,
s manun ste rosle i cvole,
z muziko svoje duši obavile
va jatreh kantuničah od neviru me brunite.

Pravenac profumo van bele coti,
rasu hi na zidič kameni spored cesti,
saki kamik zavi va kolor speronci
da Labine pod Lozo oživijo od amora konti.

Krstila vas je diva rašelinka s Cera,
ka je z njuzla z versi od balona preletela.
puti van šenjiva i bobica lustra crna,
ka van dušo topli s plamikon karbona.

Rašelinki kraja mojega bele coti
na vase grona doleteli so anđeli nebeski,
ki sunce molo da van plete topli versi,
da mi vas kanat z suzo voce lustruje
ma ne od depresiji,
več od mileh glosi
ca zvone z vaše kunpaniji.

BLAGOSLOVNA ARJA

Krunjci labinjonsko selo molo,
sanjaj med zeleni bresciči istrijonski,
more ti kanat mira nosi a mat Vuska reful buri
z blagoslovno arjo gladi tvoje fameji
i dragi kamik suri.

Sume tiho grona murvi, sprida Božetove kući,
za drage kunpaniji, uzonci i molitvi od starini,
žulji, radosti i tugi zaraščene med zeleni kršini,
da se nikad ne zataro stazice mile blagoslovne,
do crekvice miće na bresciće,
va kej molitvi rani lece.

Na ten sveten meste,
zusto je Božo zamotan va cisten svetle,
za seh nas Boga moli, da budemo bolji.
Zato dragi ljudi, pozlotile se besedi,
keh nas je Božo vadi: *OPROSTI I FALA!*
za vik nan svitila Božetova želja dobroti i amora,
ca je vokale miće crekvice
za si ljudi svita zustala
i molitva ca je mićemu Božetu mat rojena,
nad zikvo molila i kantala.

SVETA NEDELJA

Sveta Nedelja fala!
 prva si nas sviton s cesto belo povizala,
 jutro preko Vuski cisto arjuo slala,
 vecer s konto pastirice spored dvojenice,
 noći mira i spokoja navisćala.

Tvoje butigi i oštariji pod kostanji i
 drage nan kućice kamene med lušemi palaci,
 Fržulini i Furlani
 zavajk čo dihat s nami!

Tvoji samnji, krabolji, zrnovi, malini i tonci,
 pot i suza nase noni i matri
 timbri so pozlačeni tvoje placi.

Sv. Nedelja s krvovemi si žulji storijo pisala,
 va kove od karbona, kamika i minerala,
 ni živa voda z Vuški uprat hi ni rivala,
 več je ljudi s krepko spono povizala.

S tega kraja kunpanija *Mendula* je zrosla,
 deleć dobroto sudisvacjon je srcu nosla,
 sireć konto mira pod zvon Svetega Trojstva,
 z molitvico od srca si ljudi svita je ubosla,
 nasen va tujine leti želja vrela,
 pridite nan doma, ceka vas Sveta Nedelja!

VOKO GRUDA MOJEGA

Torion treto voko disnega gruda mojega,
 siden na tvoj vrsić, namerlon zidić
 sakemu ki po rojskej place pasu poželjnin da Labin
 tornu
 i da ga kovar i Dea Sentona za ruko pelju.

Teplit će ga bogatija lepoti sturega i novega vika,
 zlote besedi Matije Vlačića Ilirika:
Istria mia dulcissima patria.
 duso će mu taknut soza ca je Labine zustala
 na partence sakega sloveka,
 z amoron će sumet pineta, ka je mlados
 kunpanjala.

Pod Lozo cekat će ga skril domoća,
 ca se od valora tali i beseda materina ka mu na
 smrt fali.
 va Mulen kafe tornat će mu slatki vuli violina
 i speronca ko mludi kovar svojeje kampanjolke
 gona:
Zute ćun pod crno zemljo karbon kopat i umret
KUVA JE NASA
majestra Giuseppina će pravico s nami iskat.

Moje čo sanji plavat pod labinjonska zvona,
 va ughodnen kantuniće najdrazega *Kafe Albona*,
 kontru nikad zobljenemu tilu, ka je va *Elektro*
 hodilo
 stomanjo svoje mladosti krojilo
 da bi dvo srca z amoron kordelalo.

Sanja Depikolozvane

SANJA DEPIKOLOZVANE — živi u malom pitoresknom selu Maršani sa suprugom i dvoje djece koji su nepresušni izvor inspiracije i vedrine. Po struci je profesor hrvatskog i talijanskog jezika, a zaposlena je u Pazinskom kolegiju gdje četrnaest godina radi u struci. Pjesme piše petnaestak godina, isključivo na čakavštini, a tematski su vezane za sve što je okružuje. Prošle, 2014. godine se prvi put prijavila na natječaj Gradske knjižnice iz Poreča, nakon čega je njena pjesma *Preša* uvrštena u zbornik *Verši na šterni*. Sudjeluje na natječaju *Caječa* u Labinu, 2014. godine (njen drugi pjesnički nastup) na kojem osvaja prvo i treće mjesto. Na natječaj se prijavila jer želi pridonijeti očuvanju lijepog i posebnog *ča* i *ca* čiju osobitost voli da prepoznaju i čuvaju nadolazeće generacije.

BIČIKLETA

Kupili su mi novu bičikletu.
Ponicu!

Ma ta je hodila kako šajeta.
Ku ćeš po batudi, ku po švalt, anke po strnišću!

Onda se je jedon don štufala
i kola na tlo kalala.

Mića sestra je kako munjena tekla po selu i vikala:
Čaća, ćaća bičikleta je krepala,
zovite veterinarija!
Ćaća se je nasmijo i bičikletu va življenje tornu.

Odonda si je tendin kako da je čovik,
aš ona je bila i ustala moj pašaport za beli svit.

ŠENAC

Va našu kuću doša je šenac.
Ala vrazži prasac!

Posebi je moju glovu poštimo.

Mat je bila luda:

*Se triba oprat
i z dvih vod režentat*

Kad smo ga se najzad rivali liberat,
kroz glovu mi je pasalo
kako drugi put neće tako lišo pasat.
Šeko ću ga poli barbijerke popeljat!

DUŠA SE SMIJE

Mih se prontuje.
Kako bumbok se debeli.
I sopele mu delaju kumpaniju.

Lipe, bele stomanje.
Postoli luštri.
Krvovi fijoki va vlosih zapleteni.

Mantinjoda zove!

Mlode čekaju,
a mladići namiguju.

Obrni je!

I moja hći pleše tanac po storo!
Duša se smije.
Užonca se ne zatare!

MOJA MAT

Moja mat je odvajk vela težakinja bila.

Celi don je va lugu kopala,
na ruke kosila,
da bi si za ploču jene šlape kupila.

Na vrulju je z brentu po vođu hodila
da bi devet brati napojila.
Kruh je na ruke misila,
a samo bi si jedan kušćić odlivila.

Zvečera bi blogo nakrmila,
a se ča bi bila rad
je jedanput s mojin ocen
puli organića zaplesat.

Na deset ur ocu bi naskrito bušić dola,
i šla spat,
aš jutri rano je tribalo opet delo porefat.

UDORI MOJEGA ŽIVLJENJA

Skrila son se zot kuće,
sela na koronu,
i, da me niki ne vidi,
u krilu raskrotičala uzalj z fačolića.
A š njega su skočili si udori mojega življenja:
parotnice mojega otročlja,
tepla ruka moje matere,
pot mojega oca,
slatke besede mojega muža,
prvi koračići moje dice.

Dišila son udore i uživala, uživala!

Niki me je zazva.
Brzo son fačolić zamotala,
da ne bih bez svoje najveće bogatije ustala.

ČAKULODA NA TURJONE

Silvija Faraguna

SILVIJA FARAGUNA — rođena 1983. godine u Rijeci. Živi u Malim Turinina kod Labina. Piše pjesme na čakavštini i hrvatskom standardnom jeziku. Dugi niz godina sudionica je mnogih pjesničkih manifestacija. Njezine prve *domoće besedi* realizirala je u Snašićima nastupom na *Labinskim kontima*. Zastupljena je u zajedničkim zbirka *Merlići od CA*, *Verši na šterni* (2004., 2005., 2007., 2008., 2011., 2012., 2013., 2014., 2016.) te u pjesničkoj panorami *Verši na šterni* (1994.—2013.).

ŠINJOL

Dvu koraka so
 Dih ćepali i
 Dušo srcu kalale.
 Besedi bižale
 I tekle spored mene.
 Pustila son jeno
 Suzo da se va mene
 Stisne, ali samo
 Hip je rubi da arija
 Me zame.
 Drhtela son i doš
 Je kapa po mene.
 Spru je se...
 Zadnje želji ke so cvole,
 A neso rekle adio.
 Usto je samo pensir,
 I šinjol od boli.
 Zavajka tu.
 Kalon.

NA SRCE

Zapiran oči da ti
Lice ćepon.
Glus mi se gubi
A tilo tripi.
Ja i bosa hodin
Samo da te rivun.
Dnevi si sobun zi,
A samo rijave
Besedi ustale so.
Duša mi se stišće,
I struh me po
Lice tare.
Kušin mi se hlodi,
A tvoj topli dih laškeva,
Sprekidano je se...
Va sne, bez tebe.

DRŽLJENA SUZA

Na ugnjišće sedin,
I dih mi se meša.
Čujen dvi kaplji
kuko na krove muče.
Puše.
Ura ropotu,
A srce laškiva.
Pensiri so mi zaprti
Va škafe i
Dalje ne gre.
Kalalo se vrime i vrota so škripale.
Ni je.
Čekan drugo.
Šla je, do kunfina
Da mi tilo zmoči.

OSUŠENA BESEDA

Teška suza
Ruki držale so se.
Stojin i vetar
Puše kroz lužer
Va vrte.
Zvizdi se lašće, a
Ti nesi tu da
Hi sparaviš.
Va užlje od plača
Čepala son je ja.
Ugnja ni, samo popel
Na hludnen ugnjišće.
Kako kamik stojin.
I čekan...
Da se i ja osušin.
Spored moje besedi.

DUŠA NA VETRE

Hludni vetar tilo mi
Na kusi lomi.
Prekida se va mene ,
A srce se
Pod njen vrti.
Zvizdi spe, a nebo se
Farmeva.
Kalevajo pensiri, a
Besedi stoje.
Pasale so suzi i
Ustale.
Tu, zume
Na mene
vičeras.

Teodor Gobo

TEODOR GOBO — rođen je 1960. godine, živi u Trgetarima kraj Labina. U svom prvom romanu *Medalja za hrabrost* koji je objavljen 2016. godine, ovaj zaljubljenik u kazalište, film i pisanu riječ, progovara o najvećoj bolesti današnjice — otuđenju čovjeka od čovjeka.

ŠKARPETI

Spametin se kako da je bilo cera
 Kad me je mat poli Mariji poslala
 Neka ti zame mero — je rekla — Za nove škarpeti.
 Seda si već veli,
 Bez uhice neka ti stori.
 Nove škarpeti!!!
 Celen puten brivon
 O drugo selo son hodi
 Na kantune od kući son zavopi
 Adijo uhica
 Adijo butonić
 Seda son i ja mladić!!!

LABINSKA BURA

Sura labinska bura
Ta se je don z kotulami igrala
I za hip, ma jušto za hip
Anke tvojo kotulo vajer dignola.
Za hip, ma forši jušto za hip
Tvoja se je bela noga pokazala
Zavriskala si i boršeto na tlo pustila
I z obadvemi rokami kotulo čepala
Ma si zakasnila...
Sura labinska bura
Tega je dneva još stotine kotuli dignula
Ma ja neson bado
Samo son jeno nogo
Ono tvojo
Va glove zapošto.

MOJ NUNO

Moj nuno Ive je bi mornor
Spartivento je na Bršice
Bunker karbona stori
I za Ankono šo
Takof je bi deštin...

O Ankone vela novitod:
Itolija je kapitulala! Gveri je kroj...
Ma novi ordin je priša:
Vapor treba Ingležan zapeljat!
Takof je bi deštin...

Tamo dole poli Otranta
Tudeški luprani so hi bombardali
Vapor fondali
Nuno i kumponji komec so glovo škapulali.
Zajno pokle so hi Nemci o logor pobrali.
Takof je bi deštin...

Luce ga je z decami na Breške cekala
Ma kat se je pokle gveri doma torno
Bolan, trdo bolan je bi
Takof je bi deštin...

O Pule, o bolnice ot Marini
Dušo je pusti
Na cimetare od Marini
Još i seda leži
Ni bilo šoldi o to vreme
Za ga doma zet
Takof je bi deštin...

Prokljeta gvera
Prokljeta gvera mondijale
Prokljeta gvera ka mi je nuneta zela
Nuneta kega me ni pustila nanke poznat.

Takof je bi deštin...

MEH

Kat son bi o Britanje
Valje tamo gore o Škocije
Muškega o kotule son vide
Kuko na meh sope

Ni to meh to so gajde
A to ca ima na sebe
To se kilt zove
Reka mi je pretel pametneji ot mene

I bilo je ljudi, ne moren reć da ni
I poslušali so ga, perke šlovek je dava se ot sebe
Ma si so bili nekuror kuco
Jedini da bi zatonca, jedini da bi zastupa

Kat bi se štufali, na mucoć bi ća šli
Samo por šterlini o škatulo bi hitili
Ja son ga još kvrat ot uri poslušo
I svoji šterlini o žepe krepko stisko

Homo ća, son reka žene
Provi meh se još sope
Jedino poli nas
Va Labine

DOLOR

Ona je bila najlefca mloda o sele
 A forši anke on najlefci mladić
 Dosta njen je bilo sega i seh
 O Meriko so namenuli skupa poč

Kako o to vreme i cuda ot njih
 O Itolijo je uša, o Trste ot broda dežarto
 O kampe jo je ceka
 Da će zad njen prit

Ma ni prišla
 Cuda, previše je cekala
 I dok je cekala
 Z drugen ga je tradila

Kat je finalmente o Itolijo rivala uć
 On je o Merike već bi
 I pati je joko
 Ma zonjo ni ute više nanke cut

Pisala mu je listi
 Listi puni amora, listi puni dolora
 Ni hi nanke opru, ća hi je hiti
 Kat so prišli preku mora

Na kraju se je o pit hiti
 Radi jo je ime
 Ma nje ni moga oprostit
 Forši je tako moralo bit

Ma sejno pokle malo vremena
 Vako je matre piso:
 Mat moja, samo jeno stvor Vas molin
 Litrat ot one moje Svetice mi pošaljite...

Kat je litrat dobi
 Na velo ga je zvilupo
 Uzgora kućeti je kvodar ubesi
 I matre drugi list poslo

O liste litrat
 Kuko na pustelje leži
 S kvodron ot one njegove Svetice
 Uzgora glovi
 Nikat ni ime drugo
 A tentalo hi je cuda poli njega
 O seh je drugeh njo isko
 Ma je nikat noć ni rivo

Na kraju ga je alkohol preze
 Alkohol šufigo i na kraju zakopo
 Ma sejno, seda kat malo bolje propenson
 Znon da ni ot alkohola umra...

Umra je ot omora
 Umra je ot dolora
 Zad njo...

ČAKULODA NA TURJONE

Tina Družeta

TINA DRUŽETA — rođena je 1997. u Rijeci. Živi u malom selu Brdu u blizini starogradske jezgre grada Labina, gdje je pohađala Osnovnu školu Matije Vlačića. Velika je obožavateljica prirode i životinja, a u osnovnoj školi prepoznao se njezin dar za pisanjem pjesama na dijalektu. Kasnije upisuje srednju školu elektrotehnike, a u slobodno vrijeme i dalje piše pjesme. Pjesme su joj uvrštene u nekoliko zajedničkih zbirki i učestvovala je na pjesničkom festivalu *More na dlanu* u organizaciji Kulture snova iz Zagreba.

.....

Gledan te kako spiš,
kako poli mene goriš
Čujen kako ti srce drhti
i pol od mene seda za naš amor strepi.

Ča će nas kapitat..
Da li ćeš me zavajk radi imat.

Vreme gre,
vreme leti
gusti su zimski dažlji,
a noći duge
kraja njen ni .

Te prosin
me obrni
zavrtil, zavrtil,
nagni.
Oči mi zapri.
Bušići mi nadeli
Rukami teplemi me zagrni
i nikad me više ne pusti.

AMOR

Dnevi su bili dugi
noći teške i još dalje
ni minuta ni sekunde ni pasalo
da note neson pensala...

Ti si mi bi se
veselje,
ljubav,
pretel
tebe son mogla reć
ca drugemu neson nanke provala
vajka son se radi
s tobon kokolala...

I va noće puneh zvezdah,
Tvojemu son se smehu smijala.

Neki put za tvoje besedi neson bacilala
ali vervaj,
sejno son te radi imala.

Cele son te noći sanjala.

Kako va filme
s tobonj son po njive
galopala

i prvi put za ljubav
od tebe son doznala.

Zdenka Načinović

ZDENKA NAČINOVIĆ — rođena je 1955. godine na Vinežu kod Labina. Živi u Snašićima sa svojom obitelji. Zaposlena je kao odgajateljica u dječjem vrtiću Pjerina Verbanac Labin, područno odjeljenje Rabac. Kolegice iz vrtića i ona započele su s djecom intenzivnije raditi na projektu *Domoća beseda* 2012. godine. Obzirom da je malo napisanih pjesama na labinskoj cakavici, započela je pisati pjesme. Kasnije se u projekt uključilo više odgojno-obrazovnih skupina iz vrtića i zajedno su 2014. godine objavili slikovnicu-rječnik *Naše besedice*.

POSEBNI DECA POD LABINSKI ZVON

Vero van moren reć da
pod labinski zvon
imamo posebni deca.

Deca so od selah prošli
va Rabac stot,
ali svojo besedo trdo
dobro držo.

Materi i oci so nin anka dobro,
ali so malo svojeh besed zobili.

Dobro da so ti deca
(ti RABAČKI DELFINI)

Oni nin prave kuko se
po labinjonski, starinjski gona,
da se svojni ta zajik ne zatare.

Oni znujo da se šalica ćikara zove
da so novini đornal, a da je jastuk
kušin...

Vero van moren reć da
pod labinski zvon
imamo posebni deca.

MOJ LABIN

Aj nogo je lepi moj Labin
brescić,
svića,
barkonić...

Dole bokonić mora jadranskega,
a gore Učka gora

Mesred va srce mojen
moji preteli i pretelice

naše detešlje igri...
naše detešlje želji...
moja najdraža mat i moj
najdraži otac,
si keh najviše iman radi ja,
va mojen so Labine

Aj nogo je lepi moj Labin
brescić,
svića,
barkonić...

MOJA PRANONA, NONA I MAT

Znute vi da je moja mat
mene rodila, a njo moja nona
mojo nono je rodila moja pranona,
a čuda tega se je va ten vremene
kambijalo

Moja pranona je zapruvo juko mučna bila
kopala je sapunon
grabila seno sa grabljami
srpon je čenico žela
na ruki va čabre robo prula
obuč ni čo imela nego rubo od sukna

Moja nona je malo manje mučna bila,
delala je puno i ona
ali je više vodi imela,
korent je kad je bila mloda dobila
i neki špahar kupila,
roba je va butigo pridivala
i lepše se obukivala.

Muči ća,
puno laglje je ona živela nego
ča je živela pranona moja.

A moja mat,
ona je anka puna dela,
ali va banje je makina za prat,
opre špino
I voda teče.

Na špahere ubed kuha —
more birat ku će plin ili korent takat,
bargeši i kotul ima puno
i lepo se saki don nosi.

Oko vruta kolano stavi,
frizuro stori i malo se drži
s vituro se pelju, a mene kokulo.

Ja mislin kad ja buden mat
da čo si botoni spensat
pretisneš boton i pensoš
na stole neka bude pront obed

Drugi boton — roba neka šumprešana
na pikarine vesi
vetura na korent će nas okole peljat,
a mi ćemo,
daj Bože,
samo uživat.

MOJ ČAČA

Moj čača
je najbolji,

on van je
pametan i jok

Na dele
smirun nešto račununu
i laptop sobon barnu

Se je to dobro
ali nešto ne kapin

mene reče da me jima
radi sen svojen srcon

a ču son
kad i mojemu bratu
reče, sejno kako i mene

pa se pensun
ča on
dvu srca
jima.

ŠKRPETI

Fala van tete Tonka i Roža, ca ste vajka
škrpeti za si Turini šile

Škrpeti so bili jedina obuća.

Ljudi veli nosili so škrpeti najviše crne od veluda.

Decon so delale škrpeti od bokonića robi
ca bi njin ostalo kad so šile.
Njin so uši na škrpeti našile
da ne bi njin s nogah padale.

Znute vi ke so
meštrice bile za škrpeti delat,
tete Roža i Tonka, samo ko njin je ki
gumo od kuvi donesa
i s klješći raskulo.

One so s nožičen gumo rezale,
s platneneden koncen
i debelo iglo,
plutno na gumo šile.

A kuvari brižni so veseli bili,
ku so škrpeti za na delo imeli,
da njin nogi bose ne hode.

Fala van tete Roža i Tonka
ca ste vajka škrpeti
za si Turini šile.

Zlata Jurcan Vukelić

ZLATA JURCAN VUKELIĆ — svestrana umjetnica, paralelno stvara i svoj izričaj iskazuje na više načina, u više medija, povezujući jedno s drugim u organsku cjelinu. Pjesnikinja i pripovjedačica za djecu, piše za male i velike spajajući tako duh i tijelo u pjesme i priče, u slike iz života i u vizije koje su iskustveno ponekad i prekognicijske. Izrazila se i kroz teatar glumeći u profesionalnom kazalištu s profesionalnim glumcima ali i kao redateljica neverbalne autorske predstave za djecu *Velike pahulje male*. Poeziju piše, uglazbljuje i pjeva kao kantautor ili ponekad u pratnji drugih vokala. Voli i timski rad pa tako sklada i za druge vokalne skupine pjesme na stihove domaćih pjesnika na labinskoj cakavici koje su se već javno izvodile više puta. Napisala i uglazbila kratke priče za djecu te upriličila scenski malim performansima za djecu predškolske dobi kao gošća za mališane u labinskoj knjižnici za Božić i u drugim prilikama. Nagrađena za poeziju i slikarstvo. Osnovala i vodi Mimoze a članica je također i ženske vokalne skupine Rašelinki iz Labina. Za klapu Labin, skladala je dvije pjesme na stihove domaće pjesnikinje autohtonog i arhaičnog izričaja ali i melodioznosti i ljepote labinskog govora što glazbi daje poseban šarm. Objavila je višejezičnu zbirku pjesama *Toncatilitić* (2009.), te je zastupljena u mnogim zajedničkim antologijama i zbirkama, kao i u likovnoj monografiji *Sulikum*. Porijeklom je sa zapadne obale Istre ali već dvadeset godina živi i stvara u Rapcu i na Labinštini.

ČAP OD CUKRA

Va Labine na Torjone
So stareji i deca
Poeti i poetese
Kako čap od cukra

Na balun Drago Draguzet
Tonca i sope...
Z nogami poli njega
Jena žgaja ženska gre

Va arijo se digevajo
Baloni od srca
Na zadnjo šetimano
Od angošta na 26.

Od seh kolorah, va arijo
Se digevajo baloni...
Kolorani kako od cukra
Bonboni

Na jedon put, gori
Najveći je škopjo
Na Torjone smeh,
Čakuloda i ho ho ho!

I malo fantažiji ,
Regol za đornal
Licentia poetica
I sonj...

Drugo leto
čemo nopet prnes
Balon!

Za lepo kumpanijo
I naš Torjon!

ROŽICA ZA TIČI

Kantador z trieštinko re
Buton... jedon, dvo, tri
Cetire,pet, šes, sedan,
Si so kako jedon!

Franko Kalac kanto i sope tanac,
Na armoniko svojo storo, storo
Regolajoč je kako svojo šinjoro!

Na miči butoniči,
Tecejo prsti kako kozličii
I mlodo i storo inkanto

Seme od starini je zmišo!

Kako crnemu kosiću
Pulne so svetla
Njegove bizere voci
Od lune srebrene vlosi nosi

I kuščić sunca vose!

Kada hodeć kanto
Kako *đirasol* se vrti
Glova mu je rožica za tići

Rožica od sunca,
Bokonići od srca!

Kantador z armoniko re
I gleda na ljudi i življenje
Z dobren srcen za seh!

RIŠPET

Življenje se mora
Rišpetat!
Onemu ki to ne zno
Treba to dobro špjegat!

Jena beseda ali dve, tri
Če forši kambjat i kapit
I bit nopet šlovek
Va regule

Delat dobro
I dobro storit
Sakemu pomoč ku moreš
I bit kako onjelič!

A kada življenje paso
I kada prideš na zadnje *oh*
Treba dobro se pomolit Bogu
Kako va crekve i pred oltar

I pitat se za se:
Kede son bi i
Kako son žive?

Kemu son stori dobro
A kemu ne...

Ma to ćeš ben kapit
Va roje... ca ne?

POLNE

Koja je ura?
Ca polne je več?

Kokoš je joje
Pocela jes...

Kakovo je vreme
Takovi so i ljudi

Z lepen ripon
Anke peteh se zgubi

Zgubila se beseda
Anke brek je mucan

Križa se je onjelič
Za dobar don

Tekli so maški
Na drevo so šli

Zgulit škorco
Za svoji nohti

I ni to se lahko
Ma tako je to,

Anke gori od krova
Crip je po...

Forši je bi puh,
Ali špacakamin!?

Namesto kamini
Je luštro bićerin

Polna je ura
Je vreme za ubed

Ljudi so munjeni
Ne znojo za red

A pošteno besedo
Nećeš lahko nač

Ošto se ca je ljuško
Ne moreš ćapat!

A se lepo i dobro
Ne more tornat!

Zgubilo se je!!!
Zgubilo se je!!!

Kamin je za srećo
Tiko som sebe!

GLOS OD ŠLOVEKA

Jenu noć son te sanjala
Ćaća moj
Kako pobireš crešnji,
Na onen drevu,
Još zelenen...

Skupa smo bili ti i ja
Vero da!
Ja i ti i naše drevo od crešnji!

Ja znon da so ti voci bile luštre
Kada si crešnji jo...
I ćeljice med nami si posluho...
Kako ćakolojo po malo...

Ma forši so to bili samo
Kušćići od sunca!

Jena mića šćorica!

Va jenen litrate
Od istrijanskega dreva
Kada crešnji cvato
Va mladoletak...

PS. Nu, mi moreš oprostit,
Ca to poezijo neson napisala,
Na naše ČA, po jurcanski?

Ma ti bi mi siguro reka:
Ni važno!

Ošto glos od šloveka
Ka prideva od srca,

Ni nikad žbaljan!

Željka Fonović

ŽELJKA FONOVIĆ — rođena je 1949. godine u Filipani (Marčana). Živi u Tupljaku (Pićan). Radila je kao učiteljica u Osnovnoj školi Vladimira Nazora u Potpićnu. Kao mentorica učenicima sudjelovala je na brojnim natjecanjima na županijskoj i državnoj razini. Poezijom se bavi od djetinjstva.

DOR ZA PRETELICU

Pretelica mi je rojendon imala.

Dor son njoj prontala i va veturu klala,
borša se je va veturi zvrnula,
ja nis ošervalo,
z viture son je zela i pretelici dor regalala.

Drugi don son čekala
da će se zafolit son računala,
ma od nje glosa ni bilo
i moren van reć da son finjena zustala,
kakova je to kultura son pensala.

Češ vraga nu, kad son z dela hodila
po veturi se je ništo tokalo,
kad son se fermala, inkantana son zustala,
dor je na tlih va veturi bi,
a ja son pretelici na pol proznu boršu regalala.

Kako mi se je vas prosin mogla zafolit
za dor kajsti ni nanke imala?

Njejin broj son obrnula,
ko njoj se dor piježo son je pitala,
se njoj lipo špjegala, na šcoricu obrnula
i trdo se skužala,
a ona se je kako smućena smijala.

Da van za provo rečen meni do smiha ni bilo,
va zemlju son propas otila,
jodna son bila kako son to mogla storit,

ma se trdo šperon da će va životi
još čuda takovih šćoric bit.

ĐELOŽIJA

Suseda je pasani misec na ferijah bila,
tamo kako gospa uživala,
a ja son kako i sako leto doma zustala.

Šinjora je pasanu šetimonu va Trst hodila,
sega lipega si je kupila,
a rekla je da je malo beči potrošila.

Ni fešte na koj ona ples ne stori,
po celo leto nikamo vijađo,
ja ne znon kada se to rivo.

Va meni je jod kuha i da ne bin odzoda zustala,
na snih son prije od susede šla,
tamo se prežentala i na skije stala.

Jena skija je spod mene zletila,
kolena son si nabila i glovu razbila,
ma son da mi je lipo bilo simi govorila.

Vas prosin, na suseda nemojte đeloži bit,
sporadi đeložije do barufe pride
ona ti ne do ni živit ni umrit.

Đeložija ti pritišće srce i dušu,
ne do ti spat, a dobar ti je sused
više nego sestra i nego brat.

KAŽIN VA FAMEJI

Čera je va fameji bi kažin.

Mat je h medigu šla,
čuda vrimenta zgubila,
ni rivala doma prit
za fameju obed storit.

Frižider je bi prozan,
a vrime od obeda je
već zdavna pasalo,
ča ćeju danas obedvat
još se ni znalo.

Si su mater čakali...

Da kažin bude veći
nona se je umišala:
Vas je mat mogla ča navadit,
ne van se pod guzicu dat
pak bite si znali jis prontat.

Nono se je na štumih tuži
daš od fruštika da ni ji,
na nonu je zviko neka muči,
da se je i ona mogla levat
i čo za obed prontat.

Ocu su si bili na puti...

Po kući je *moleć* hodi:
Ma ča ni to kažin,

trudan i mučan z dela prit
i umisto za obed ses
moran pensat kadi van je mat.

Sin ni moga mučat:
Va niken kažini se, ča ne čača,
ka put more i lipo pasat?
Otac se je za njin zaleti,
va stol zadi i kantrigu razbi.

Onda je za provo va kući kažin bi.

MOJA MAT

Va kamari na zidi je litrat,
na njen su
moj otac i moja mat.

On visok kako jelva,
tanak kako šparuga,
ona mića i debela,
ma je sejno bila vela,
imala je velo srce.

Ni portalo domoći ali furešt,
sakega je pomogla,
sih je rada imala,
se je kuntenala
i za sih lipu besedu imala.

Va siromaščini je živila,
ma je i tu svoju siromaščinu
rada z drugimi dilila.

NESRIČA OD ČOVIKA

Po cele dane sobun mloti,
od jutra do večeri doma ga ni,
nič ne dela, samo pije i frajo,
i mobitel si je prikuro,
ja ne znon
ki mu je beči do.

Kad je mlod bi, kamo god bi hodi
ženske su za njen tekle,
njegov je bi celi svit,
ma se sejno ni rivo oženit,
i ki bi bi reka
da će to danas od njega prit.

Hodi naokoli raskinjen, blatan,
više lačan nego sit,
nedan posla š njen ne želi imat
i sako toliko čujen:
*Poglej, ona nesriča nazad gre
i si od njega biže.*

Tu so,
s nami so
oni najmlaji

s njimi i njihovi
prvi versi
zapisani

NJIHOVI PRVI VERSI

Ana Paula Peršić

ANA PAULA PERŠIĆ — učenica trećeg razreda osnovne škole. Voli lijepu pisanu riječ. Pjesmama iz ove zbirke predstavila se na *Čakulode na Turjone*.

JABUKA

Jabuka jena mola
narosla je poli kola.

Po nje skočo mlodi tići
neki so veli, a neki mići.

I se jabuki so pojali
i dobro se najali.

Mene neso nič pustili,
nego so zajno
na drugo jabuko skočili.

LUMBRELA

Va butege me je pježala
jena lepa šorasta lumbrela,
ko son ja joko utet imela.

Mama mi jo ni utela kupit
i ja son se morala malo razjodit.

Vele suzi son ronila
ma ona mi ni popustila.

Ma ja son se spametila
ki će mi jo kupit,
moja dobra nona,
nečun je nikat zobit.

Zajno son jo šla pitat
i malo okole nje skokat.

Opet je bilo kuko son ja utela,
moja je bila ta lepa
šorasta lumbrela.

MOJ MOČAK

Moj močak se zove Đeri
vajka z očijami nešto meri.

Ima lepo dlako belo i maron,
va kega se je hiti, vero ne znon.

Po celi don va škatule od kartona spi,
kada ga zavopin, nidere ga ni.

Breku s padeli krode jes,
a kokoši ne pusti na miru nes.

Joko je vrajži, samo maški išće
pod barkon se va hlod trudan stišće.

Jeno jutro kada je maški isko
ga je zmasti kamijon
ja son zat njin plakala celi don.

NJIHOVI PRVI VERSI

Dino Peruško

DINO PERUŠKO — rođen u Puli 2005. Učenik je petog razreda u Labinu. Živi u Ripendi gdje voli pitati starije ljude o prošlosti Ripende. Ono što je saznao o jednoj školi u Ripendi govori i u jednoj od svojih pjesmica *Škola Ripenda*. Pohađa i osnovnu umjetničku školu gdje svira harmoniku. U slobodno vrijeme voli: glumiti, pisati pjesme na hrvatskom jeziku i čakavici, pisati priče, crtati, skupljati stare stvari, učiti strane jezike, voziti biciklu i čitati knjige. Smatra da se u svakoj knjizi krije jedna bogata škrinjica čuda. Sudjeluje u dramskoj grupi, zboru i likovnoj radionici. Redovno je sudjelovao u natjecanju *Moja prva knjiga*, dva puta je osvojio posebnu nagradu, a za zadnju slikovnicu je osvojio i treću nagradu.

MOJA ULIKA

Svojega oca, da mi posodi uliko son tento,
mi se storilo da on za to ne baciljo.

Ma jenega dneva mi ju je prnesa,
zajno smo je va vož klali i zalivali

Sada ulika tuka stoji,
ma ulikah za delat ulje još ni.

MOJA PRANONA

Starica od devedeset let,
S kolajne okole vrota,
S krunicom va ruke
I vele duše va tele.

Poli peći na kandrege je sedila
I moliti me vadila.

Po talijonski mi je gonala,
A ja son bi još mići,

Moja nona je mene i nju cuvala.

Sada jena prozna kandrega poli pećice
Stoji ošto moje pranone više ni.

Mi je zustalo da se je samo spametin.

MOJ PRANONO

Moj pranono marangon je bi,
Vrota, barkoni i kandregi je stori,
Dela je zose i za celo selo.

Sada njega više ni,
Vrota i barkoni su zagnjileli
Ma je zusto njegov batić,
Ka me saki put spametio nonjega
Koko jedon rikordić.

SVETI MIKULA

Na svetega Mikulu va crekvo smo hodili,
Tamo smo pred crekvon jali i pili,
Mašo smo posluhali,
Na cimitar našim
Mrtvima pokle maše smo
Svičo važgali i rožice kambjali.

Sveti Mikula je pokle
Maši priša i si deca su oko njega
Skokali, on im je čokoladi i bomboni
Va rike kladeva.

Pokle smo doma hodić hodili
Kad smo se najali i napili,
S pršuton va ruke i
Čokolado i bomboni va žepe.

BROJDI

Va vale na jene krase moj nono je
Brojdi posodi, da bi pokle od
Grojza vino dobi.

Tako hi je celo leto tendi.

Hi je obreziva, mrežo kladeva
Da bi pokle sejno mrežo vinjiva. Vervajte mi

Na besedo da smo mu anke mi pomogli,
Kad moj nono više ni moga
Mojemu ocu brojdi je pusti da hi
Anke on malo sada cuva i tendi.

I sada nan gonajo da će nan brojdi i njivu pustit,
Pa ćemo još jeno anka mi storit.

NJIHOVI PRVI VERSI

Franka Licul

FRANKA LICUL — devet joj je godina, pohađa treći razred osnovne škole. Voli u stih oblikovane riječi, ljubopitljivo istražuje riječi na labinskoj čakavici. Voli i šćorice, pa je neke već napisala, čeka priliku da i njih iz svog šarenog dječjeg svijeta predstavi javnosti.

ŠKANJET

Bi je jedon škanjet
kega niki ni ote
ni za rođendan
ni za sebe.

Nic.

Ali jedon don
je prišla jena otročica
i zela ga.

Škanjet je reka:
Jeeee!!!

Sada ćun baren
nekemu dobro prit.

Prišli so na Turjon
na Čakulode guštali

ona, podolsko cekavico
on, barbonsko čakavico rojeno
va versah svojeh so prezentali

zakantalo je srce
i meh je zasopa

toncali so... toncali
Obrni je obrni

obrnuli so se va tanac
naši preteli
ki prišli so z boka

POETI GOSTI

Avelina
Damjanjević Kovačić

AVELINA DAMJANJEVIĆ KOVAČIĆ — rođena je 1966. godine. Živi u Malom Lošinj. Piše na podolskoj cekavici, na jeziku kojim je progovorila. Objavila je tri zbirke pjesama: *Podolska luna marcena* (1998.), *Zlato va kamiku* (2004.) i *Do jubavi friži* (2007.) sve u izdanju Matice Hrvatske u svrhu očuvanja dijalektalnog govora. U pripremi je i četvrta zbirka. Osim što piše, već od 2000. godine surađuje sa ženskom klapom Teha iz Cresa, klapa pjeva desetak njenih pjesama. Započela sam suradnju i sa riječkim skladateljem Duškom Rapotecom Uteom. Pjesmu *Ne moran ti reć* otpjevala je Olivera Baljak na *Čansonfestu* 2012. godine.

ZUSTALA SEN

Zustala sen na kušinu
va delgoj noće neka ti cuva sen
sve puste uri
neka ti jubav va besedi splete

one besedi jene i jedine
ke veter va rekami plete
a vali na kreste zibaju

pustila sen ti zvezdi
da ti put svetliju
i ovu dušu ka bes tvoje
apena je bukunić

zustala sen va rožicah
da te na me spominjaju
dokle ne tornan

SREĆA

Hvalin Bogu
ce nan je puti škuntral

Ja sen mat nepodojenomu detetu
žena sada srećnomu šloveku
i sestrica ka je na nebo šla

Ja sen jena jedina
njegova
va kartah vremena zapisana
odvavek njemu namenjena

I on je moj
va dušu mi utkan
do Boga regalan

Mi smo mi
naši svoji
jeno drugomu del
i bukunić do svakoga dela

Jena duša cela

Drago Draguzet

DRAGO DRAGUZET (BARBANAC) — rođen 1951. godine. Živi u Puli. 1978. počinje se baviti folklorom kao svirač miha, daljnjim radom svira i ostale izvorne instrumente Istre, od 1980. izradjuje njih šest. Svoje znanje sviranja i gradnje izvornih instrumenata prenosi i na druge, u suradnji sa Avelinom Damijanjević Kovačić piše zajedničku poeziju, (na oba govora) pjevaju domaće kante izmjenjujući znanja. Glagolicu počinje pisati 1993., a u pripremi je i knjiga *Glagoli dobro* za brzo učenje oble glagolice. Poeziju piše od 1985. godine tako da na susretima svirača izvornih instrumenata osim što svira govori i svoje stihove. Objavio je samostalnu zbirku pjesama *Fina preja*. Od početka sudjeluje na manifestaciji *Verši na šterni* u čijim su knjigama i njegove pjesme, poezija mu je objavljena i u nekoliko antologija čakavštine, osim poezije piše i kratke priče iz življenja istrijanskoga čovika koje čita na susretu književnika *Badavca*.

NOĆ

Priko lese i spod nje
kako da je ni
od svitla okni
bižeć nanje riva
sve sobon ugrće

Mihi je speljala sunce
zignala i mene
kako da će i neće
u krilo me svoje povila
tebi speljala
u naručje nas svila dopeljala
škura tepla noć

Ča noć?
Je, to je noć

LJUBE

Uvako...

doša mi je zad stol
uni tvoj stol pun rožic
ke znicale su z njega
našon sriçon procvitale

I još...
kako kantu čujen
dihe glase žlice pirune
zvono crikve
ko nan želi dobar tek

Ića vina i vode
zad uvin oltaron ljubljenja duš
ke blagoslov su našle
u miru ručenja

Ustani tu
u svakin našin obedu življenja

ŠPJEGANE BESEDI

A	akòržit – primjetiti amôrož – zaljubljen	ankòra – sidro arkobalêno – duga
B	bàla – lopta bargèši – hlače barhôn – široka suknja Bèlac – groblje u Martinskom besèdam – riječima bèštija – životinja blencì – uštupak blôgo – životinja blu – plavo bordizžat – plutati, ploviti	bòšak – šuma botùn – dugme brèk – pas brkùn – prozor bukalèta – posuda od keramike za piti bukôn – komad bûlne – bolesne bùšić – poljubac bùšići – poljupci butêga – trgovina
C	cìca – siše cìfranja – uljepšavanja	Crć – trg cùjen – čujem cùla – čula
Ć	ćakola – priča ćuti – osjeća	ćutìm – osjećam ćilji – trepavice
D	debolèca – slabost deštìn – sudbina difèt – mana difèti – mane dìh – dah dišenjìvat – vrtati dišjo – miriše diškòrš – razgovor	dišperìja – tuga dišturbùn – remetiti ditè – dijete dižgràcija – nesreća doznòn – doznati drèta – ravna drugòšlja – drukčija dujè – miriše
D	đardìn – park	đirìna – plaža

F	facolìc – maramica farfàla – leptir fòja – list fondamènti – temelji forèšt – stran fòrši – možda freškèca – svježina	fèrma – na mjestu mirna frònjke – jasne fruntìn – dio na kapi šilterci furèšt – stranac fûži – tijesto tipično za Istru
G	glòdis – trnovit korov gònajo – govore gramàca – gomila kamenja grè – ide grè zahòt – zalazi	gròp – čvor gvantjèra – poslužavnik gvardjôn – čuvar gvardjùn – čuvar
H	h màše – na misu hèljar – novčić hip – tren hìža – kuća	hlihetòjo – skrivečki se osmjehuju hòrta – papir
I	imbâtili – sreli imbâtiti – sresti importò – interesira indèntita – lična karta	inderìc – adresa inklâne – uštirkane intrešò – zanima išće – traži
K	kadènica – lančić kàleb – galeb kalìžini – gar od ugljena kalmìva – smiruje kambijò – promijenio kamižòt – haljina kampanìl – zvonik kamùfìc – ukras na napi	kančelàt – brisati kandèla – svijeća kàpit – razumijeti kapùčo – kapuljača kljètve – prokljanjanje ko môre – da li može kokulò se – mazi se kolarìva – boji kolombòr – obruč

kombätit – trpjeti
komôštra – *lanac na kojem visi lonac*
konfin – granica
konšiljät – savjetovati
kõnta – pjesma
kordonçin – niska
kõrt – dvorište
košçah – kostiju

L — **lancini** – željezne vile za sijeno
lantërna – svjetionik
läpiš – olovka
lavèc – lonac
lavès – *posuda u kojoj se kuha na ognjištu*

M — **madrepêrla** – biser
mälïn – mlin
marçapije – nogostup
medežlja – lijek
meljôr – tisuću
mènte – misli
meštjêr – zanat
mih – *istarski narodni instrument*

N — **na môd** – na mjeru
na prëšu – na brzinu
naharhüšçen – nasrhnuti
naharhüšnjena – ljuta

kosîsçe – držak kose
kräfi – *tijesto tipično za Istru*
kuntrôdice – uličice
kûs – komad
kuscic – komadić
kvarnôr – četrdeset
kvûdar – slika na zidu

lèpcen – ljepšim
librèt – knjiga
liträti – fotografije
lômnicia – stog sijena
lùto – tuga

mizul – čaša
mladolëtak – proljeće
mrvi – imalo
mucäla – šutjela
muçì – šuti
muškardin – muškarčina
muškù – mačku

nalähko – sasvim lagano
nänke – niti
narëkova – oplakuje
narëkovala – naricala

narostè – naraste
närucalj – naručuje
nasrñhne – naježi
naväde – navike
nïc – ništa

NJ — **njožlò** – gnijezdo

O — **obèd** – ručak
oci – oči
od sëga gûšta – od gušta
odôr – miris
odorôža – mirisna
odvräca – odvräcati
ofizi – uvrede
okažjûn – prilika
opocivan – odmaram

P — **pacijënca** – strpljenje
palänkica – sitni novčić
paricäni – pripremljeni, skuhani
partënca – polazak
pasedivat – šetati
pecürbi – gljive
penšijûn – mirovina
perilo – *zbijene pamučne krpe na štapu za močenje kose*
pijät – tanjur
pikulëca – sitnica
pinël – kist
pitêr – *vaza za lončanicu*

nima vëri – neprevidiva
nöki – unuci
naväde – navike
narëkova – oplakuje

orgoljûža – ponosna
orgoljûžo – ponosno
ošervät – opaziti
ošnetën – začaran
ôšto – jer
ot dõmi – od kuće
otrocica – malena djevojčica
otrokën – dečkom
otrt – obrisati

pježò – sviđa mi se
pjûma – perje
pomajic – lipanj
pöpel – pepeo
pört – ostavština
portõni – ulazna vrata
poslušät – poslušati, čuti
pošnën – započnem
potnä – znojna
prëd – ispred
prëhtati se – svađati se
prëkrivan – zavaravam
prënemo – prestrašimo
prënu – prestraše

TREBA IZBACITI SLOVA SA AKCENTIMA!!!!

prepoznùje –
prepoznaje
prèša – žurba, brzina
prètendit – zahtjevati
prèz – bez
prhće – lagano kuha

R —————
raskìnjeneh –
rasparanih
raspalankät –
širom otvoriti
razbutonät –
raskopčati
reditàno – nasljeđeno
regùl – poklon
rešpèt, rišpet –
poštovanje
rìga – crta
rigvôrda – bez
ustručavanja
rikamàni – vezeni

S —————
sunce zahòd –
zalazak sunca
sapôri – okusi
stàza – staza
stèn – s tim
svît – svijet

š —————
šamuljàla – šuštalà
šapocät – šaptati
šcavìna – deka
šcùrica – priča
šèmpjaste – luckaste
šenjàt – označiti

prìdemo – predemo
prìdi – dođi
prohàmar –
rudarska bušilica
pròvlja – priča
pròvljat – pričati

rikamìvat – vesti
rikòrdi – uspomene
rilìce – usne
rimodernàna –
obnovljena
rivät – stići
ròbula – zamka za ptice
ròmptala – lupala
rošèto – ruž za usne
roženìce – istarski
narodni instrument
rubìda – trnje
ružèr – ruža

stùri – stari
skùbla – čupala
splendùža –
očaravajuća
sèjno – isto
sorìz – smeh

šenjòl – trag
šèntimenti – osjećaji
šinjifikät – značiti
škalìni – stepenice
škanjèt – stolac
uz kamin

TREBA IZBACITI SLOVA SA AKCENTIMA!!!!

škarpèti – *krpena obuća*
škopjät – puknuti
škřbni – brižni
škudèlica – lončić
škurìna – tama, mrak
šomprešät –
ispeglati, glačati
špendànega –
potrošenoga
špìla – broš
špjegacjôn –
objašnjenje
špjegät – objasniti

T —————
tärmi – moljci
tavàja – stolnjak
tavèrša – pregača
temporäl – nevrjeme
tèn – tom
timbrìvat – potpisivati
stìn – stjena
točìva – umakati,
moćiti

U —————
ukròde – ukrade
urtò – prkosi

V —————
va gùte – u grlu
va škèrce – u šali
vàhalj – *debeli*
otkos sijena
valòr – vrijednost
veštälja – haljina

špòrak – prljav
špùnja – spužva
štàbile besèdi –
riječi kako treba
štèjen – čitam
štèjuć – čitajući
štìmana – cijenjena
štòrtov don – krivi dan
štřice – izrasline,
prutovi vinove loze
štrìga – vještica
šùrle – *istarski*
narodni instrumenti

tombolàc – *drveni lijevak*
za držanje vode, perila i
brusa prilikom košnje
trambuljòjo –
valjaju se
trèfit se – dogoditi se
trùdan – umoran
trudnà – umorna

Uzòm – Uskrs
uzòнца – običaj

viçolì – naočale
vijòlica – ljubičica
vjadàjeć – putujući
vlùsi – kose
vòl/vòli – val, valovi
vòsca – ovca

z —	z dûgega – s dalekog z mojîm – s mojim zakljêt – opsovati zâmik – zaklon zamûce – zašute zapovêda – zapovjeda zaši – zašio zatomèlo je – zaspalo je, utihnulo je	zatònca – zapleše zatřt – uništiti zavija – zavija zbujivat – buditi zïkva – kolijevka zôse – za sebe zûbit – zaboraviti zûbite – zaboravite
ž —	žbàlj – greška žbaljivan – griješim žgrcen – zgužvan življênje – život	žveljarîn – budilica žvèlta – brza, hitra žvèlto – hitro

9 —	NAPIŠENO VA ĐORNALE	
11 —	BESEDA DO BESEDI — VERS I ČAKULODA	
18 —	BEPI VISCOVI JACON	
	ADIO MOJ LABIN	19
22 —	BRUNA GLAVIČIĆ GOBO	
	UTELA BIN... ..	23
	NIKAT NEĆEŠ ZNAT... ..	24
	ŠLI SO ČA... ..	25
	LABINSKI KAMPANIL	27
	LEPI MOJ LABIN	28
32 —	BRANKO VALIĆ	
	STORA KUĆA	33
	JENO NOĆ	34
	SUZI SVETE LUCIJE	35
	NA LABINJONSKE PLACE	36
	NE HOJ	38
42 —	DANIEL MOHORVIĆ	
	PERFORMANS	43
	ZASTANAK S MOREN	44
	ONA I ON	46
	KABARET	47
	TICICA I GARDELIN	49
52 —	DANIEL NAČINOVIĆ	
	KOVARSKE LITANIJI	53
	CRNA MLODA OD KARBONA	54
	VINEŽANI	55
	KOVARSKI BOŽIĆ	56
	MOJ OTAC	57
60 —	DENIS KONTOŠIĆ	
	DVO SANJA	61
	GOSPODOR NI DUGO	62
	NESON TI REKA	63

	STRILA	64
	TVOJE VOCI	65
68 —	DRAGICA PRENC GOBO	
	VELIKI JOH!	69
	AMOR	70
	TEŠKA JE MATIKA	71
	Š.....	72
	TELEVIZIJA	73
76 —	ĐULIJA MILETIĆ	
	LEPA JE ISTRRA	77
	NEVESTA	79
	PRVI I ZADNJI AMOR	80
	FALIŠ MI	81
	VA DIHE OD PINI	82
88 —	ELIS LOVRIĆ	
	PREZ BESEDI GONAT	85
	JIMAN TE RADI	86
	KOLOR (KANTANI)	88
	KOLOR (GOVORENI)	90
	SRETNNO TI BILO	92
96 —	IVANKA AREFIJEV	
	ŠPARUGA	97
	ODRINJENO SRCE	99
	NOJDENA SREĆA	100
	ZAMI	102
	NA KRELAH OD VOBLAKA	103
106 —	JOSIP PINO KNAPIĆ	
	DA SI SLOVEK	107
	DIŽGRACIJA	108
	DVO PO DVO I SKATULA FERMINONTI	109
	KAT BIS PAMET STORI	111
	PIJON	112
114 —	LAURA FARAGUNA	
	STORA KUĆA	115
	KAMO SI	116

	STORE CAVATI	117
	BEŠTEKI, KEH NI	118
	SMRT	119
122 —	MASIMO VLADIĆ	
	ĆO, ...	123
	NOŽIĆ	123
	FIGURIN	123
	ŠU, STANI SE!	123
126 —	MIRANDA ŠKALAMERA VERBANAC	
	ISTRIJONKA SON	127
	MOJ GROD	129
	TU BURA GRMI TU MORE SPI	130
	ŽENSKJE NAŠEGA KRAJA	131
	ŽIVLJENJE	132
134 —	MLADEN BASTIJANIĆ	
	ŠOHT NA KRVOVE PLACE	135
	TIĆ VA GOJBE	136
	MOJ STRNIĆ ĐINO	137
	BRUBNJAK	138
	MAMA, FALIŠ MI	139
142 —	NEDA MILENKOVSKI	
	KRIVA JE BILA	143
	OTELA SON	145
	MOJI KONFETIĆI	147
	NONIN KAMARIN	149
	JE LI GREH	151
154 —	NIKOLA ŠUMBERAC	
	KOVARI	155
	ZGORUN, ZDOLUN	156
	TI	157
	MARUŠKICA	158
	CESTA PREZ KROJA	159
162 —	RINA MILETIĆ	
	TIHA NOĆ	163
	RAŠELINKI	164

	BLAGOSLOVNA ARJA	165
	SVETA NEDELJA	166
	VOKO GRUDA MOJEGA	167
170 —	SANJA DEPIKOLOZVANE	
	BIČIKLETA	171
	ŠENAC	172
	DUŠA SE SMIJE	173
	MOJA MAT	174
	UDORI MOJEGA ŽIVLJENJA	175
178 —	SILVIJA FARAGUNA	
	ŠINJOL	179
	NA SRCE	180
	DRŽLJENA SUZA	181
	OSUŠENA BESEDA	182
	DUŠA NA VETRE	183
186 —	TEODOR GOBO	
	ŠKARPETI	187
	LABINSKA BURA	188
	MOJ NUNO	189
	MEH	191
	DOLOR	192
196 —	TINA DRUŽETA	
	....	197
	AMOR	198
200 —	ZDENKA NAČINOVIĆ	
	POSEBNI DECA POD LABINSKI ZVON	201
	MOJ LABIN	202
	MOJA PRANONA, NONA I MAT	203
	MOJ ČAČA	205
	ŠKRPETI	206
208 —	ZLATA JURCAN VUKELIĆ	
	ČAP OD CUKRA	209
	ROŽICA ZA TIĆI	211
	RIŠPET	212
	POLNE	213

	GLOS OD ŠLOVEKA	215
218 —	ŽELJKA FONOVIĆ	
	DOR ZA PRETELICU	219
	ĐELOŽIJA	221
	KAŽIN VA FAMEJI	222
	MOJA MAT	224
	NESRIĆA OD ČOVIKA	225
227 —	NJIHOVI PRVI VERSI	
230 —	ANA PAULA PERŠIĆ	
	JABUKA	231
	LUMBRELA	232
	MOJ MOČAK	233
236 —	DINO PERUŠKO	
	MOJA ULIKA	237
	MOJA PRANONA	238
	MOJ PRANONO	239
	SVETI MIKULA	240
	BROJDI	241
244 —	FRANKA LICUL	
	ŠKANJET	245
247 —	POETI GOSTI	
250 —	AVELINA DAMJANJEVIĆ KOVAČIĆ	
	ZUSTALA SEN	251
	SREĆA	252
254 —	DRAGO DRAGUZET	
	NOĆ	255
	LJUBE	256
258 —	ŠPJEGANE BESEDI	
265 —	CA JE NA KE PAĐINE	

ca
god
ar!

Labinjanska cakavica je projekt Grada Labina koji ima za cilj očuvati i promovirati izvorni labinski govor kao nematerijalnu kulturnu baštinu.